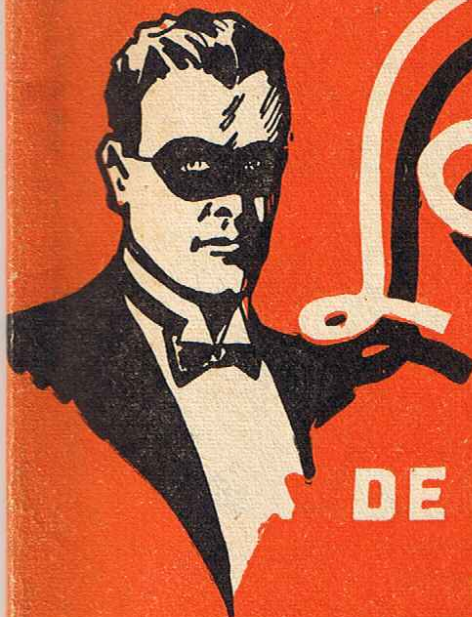

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Het debuut van Conny Campbel

Nr 2156

NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIE : 6 Fr.
Verschijnt om de 14 dagen

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT

Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het debuut van Conny Campbel

HOOFDSTUK I

EEN BERAADSLAGING OP SCOTLAND YARD

Het was omstreeks acht uur in de ochtend, toen het langzamerhand levendig begon te worden in het grote gebouw van het hoofdbureau van politie, New Scotland Yard, dat met zijn front van rode bakstenen en banden van gele natuursteen, gericht naar het Victoria Embankment, zich bevindt op een kruispunt van straten, Canon Road,

Derby Street en Bridge Street te Londen.

In de grote wachtzaal voor de manschappen ontwaakten de agenten van politie, die bureaudienst hadden gehad, en zich gereed hadden moeten houden, om op het eerste sein uit te rukken, uit hun halve dommel.

Hol klonken de stappen van surveil-

lerende brigadiers in de brede gangen, die zich echter alleen in het nieuwere gedeelte bevonden, want men treft in het Londense hoofdbureau, dat reeds zeer oud is, bovendien nog een groot aantal duistere, smalle gangen aan, waarvan de tegels gedeeltelijk zijn uitgesleten door de duizenden voetstappen, die ze in de loop der eeuwen gedrukt hebben.

Op de ruime, maar ietwat sombere binnenplaats met zijn hoge, monotone muren waren de agenten van de motorbrigade bezig, hun motorrijwielen na te zien en gereed te maken voor de dienst.

Er werd die ochtend druk getelefoneerd en een zekere zenuwachtigheid scheen zich van het personeel, van de hoogste tot de laagste, te hebben meester gemaakt.

Zoëven was de hoofdinspecteur van politie aangekomen, de heer Phileas Baxter, op een voor zijn doen zeer vroeg uur, en het was maar al te duidelijk waar te nemen, dat zijn breed, opgezet gelaat op storm stond.

Sedert enige tijd had de heer Baxter zijn blonde baard, waarop hij zo trots was, maar die hij lang geleden als gevolg van een eigenaardig voorval, had moeten opofferen, weer laten groeien, en nu wroette hij onophoudelijk met de rechterhand in dit mannelijke sieraad, volgens de ambtenaren een onbedriegelijk bewijs, dat er onweer aan de lucht was.

Reeds toen hij uit de auto stapte en de agenten aan de deur passeerde, begon hij met het uitdelen van standjes, en gaf hij deze mannen te verstaan, dat zij de volgende maal wat sneller en correcter moesten salueren.

Een emmer in de gang, achtergelaten door een nonchalante werkster was aanleiding tot een nieuwe uitbarsting, toen de hoofdinspecteur tegen dit voorwerp schopte met zijn pas gepoetste schoenen.

En op de weg van de ingangspoort naar zijn bureau was er reeds genoeg voorgevallen om de politiebeambten de overtuiging bij te brengen, dat zij er die

dag verstandig aan zouden doen, hun chef zoveel mogelijk uit de weg te gaan.

Toen Baxter zijn bureau binnentrad, zat daar slechts een enkel persoon, een man van een jaar of zestig, met een vossengezicht en sluwe, doordringende ogen, die in een hoekje van het grote vertrek druk bezig was met het typen van enige stukken.

Dat was Marholm, de secretaris van de hoofdinspecteur, zijn rechterhand, en die zelfs door zijn chef in stilte gevreesd werd wegens zijn sarcastische opmerkingen.

Marholm was even opgestaan, toen zijn superieur binnentrad, had een groot gemompeld, en had zich vervolgens weer in zijn werk verdiept.

Baxter keek een ogenblik, hoe de oude man daar bezig was, wierp met een nijdig gebaar zijn grote portefeuille van geel leer op zijn schrijfbureau, trok zijn overjas uit, hing die aan de kapstok op, en nam voor zijn bureau plaats.

Hij liet zich achterover in zijn stoel vallen, tastte met afwezige blik naar een palissander houten kistje, en bevond dat de laatste sigaar er uit verdwenen was.

Onmiddellijk greep hij deze welkome gelegenheid aan om een rollende vloek te uiten, en hard met de vuist op het tafelblad te slaan.

Marholm, blijkbaar aan deze uitbarstingen gewend, keek slechts even op, verschoof zijn zware hoornen bril, en vroeg :

— Slecht geslapen, chef ?

— Dat ook, Marholm ! Miserabel geslapen ! Geen oog dicht gedaan ! Maar daarom vloek ik niet. Ik vloek omdat ik geen sigaren meer in het kistje vind. Wil je mij eens zeggen hoe dat komt ?

— Ik denk, omdat er niet meer in zijn, mijnheer Baxter, antwoordde de secretaris, terwijl hij drie nieuwe vellen papier met carbontussenlagen in de machine plaatste.

— Dat begrijp ik ook wel, hernam Baxter nijdig. Ik wil alleen maar weten, hoe het komt, dat er geen sigaren meer in zijn.

— Vermoedelijk zult u ze allemaal wel hebben opgerookt, mijnheer Baxter, hernam Marholm kalm, zonder zelfs van zijn werk op te zien.

Baxter wilde een ruwe opmerking maken, maar hij bedwong, zich en drukte op de knop der electriche bel, die op het blad van zijn schrijfbureau stond.

Een agent trad binnen, die een schuwe blik op het gelaat van zijn chef wierp.

— Sigaren, beval hij bars, terwijl hij een bankbillet van een pond op tafel wierp.

De agent nam het papiertje haastig op, en maakte dat hij het vertrek weer uit kwam.

In afwachting van zijn sigaren klapte Baxter zijn portefeuille open en nam er de papieren uit, die zij bevatte.

Hij snuffelde ze brommend door, schoof ze ongeduldig weer bij elkaar en wendde zich tot Marholm met de vraag :

— James Sullivan, Joe Deebs, Dorrit Evans en de anderen zijn toch gewaar-schuwd ?

— Zij hebben de oproep ontvangen, mijnheer Baxter, en zij zullen wel op tijd verschijnen.

— Kun jij begrijpen, Marholm, waar om ik hen allen vanmorgen hier laat komen ? Vermoed je de reden van deze vergadering ?

— Ik geloof van wel, mijnheer Baxter. Die reden heet John Raffles, antwoordde Marholm lakoniek.

Het noemen alleen van deze naam had een merkwaardige uitwerking op de inspecteur.

Zijn gelaat werd vuurrood en zijn waterige blauwe ogen dreigden hem uit het hoofd te puilen.

Hij mishandelde zijn baard vreselijk, en een ogenblik was het, alsof hij naar een voorwerp zocht, teneinde dit zijn secretaris naar het hoofd te kunnen gooien.

Hij uitte een langgerekte, sissende klank, en kon eindelijk met moeite uitbrengen :

— Je hebt het geraden, Marholm ! Er moet een einde komen aan het optreden van die man, al zou ik er dag en nacht voor moeten werken.

— Dat is wel het grootste offer wat u zoudt kunnen brengen, mijnheer Baxter, zei Marholm op een toon van geveinsde bewondering.

— Die ellendige kerel fnuikt mijn loopbaan, bederft mijn toekomst, ja hij maakt mij tot een aanfluiting ! Men durft de spot met mij te drijven in verschillende bladen, en ik moet wel zeer veel benijders en vijanden hebben, want het regent ingezonden stukken in de rechtse bladen, waarvan de schrijvers er op aandringen, dat ik in mijn post zal worden vervangen door een ander, alsof een ander er eerder in zal slagen, om de Grote Onbekende te pakken te krijgen.

Baxter liet deze laatste woorden van een daverende vuistslag op het schrijftafelblad vergezeld gaan, en brulde :

— Ik geef het een ander te doen, om met kans op welslagen de strijd aan te binden met iemand die onzichtbaar en ontastbaar schijnt te zijn, met een verschijning, een schim, met een spooksell ! Somtijds kom ik er toe, Marholm, om te geloven, dat die hele John Raffles niets anders is dan een product van onze fantasie, dat hij niet werkelijk bestaat !

— Als hij niet bestaat, mijnheer Baxter, dan schrijft hij voor een spook vrij aardige briefjes, merkte Marholm op, met een schuin oogje naar de rechterlade van de schrijftafel van zijn chef, waarin, naar hij wist, op zijn minst een paar dozijn van die korte, spottende briefjes bewaard werden, waarmee Raffles van tijd tot tijd zijn ongelukkig slachtoffer verraste.

Baxter uitte een half gesmoorde klank van ongeduld, en hernam :

— Spooksel of niet, het gaat zo niet langer ! Eergisteren is er weer een paarlen collier ontvreemd uit het boudoir van lady Stapleton, op een wijze, die Raffles als het ware als de dader aanwijst ! Weliswaar heeft men de kame-nier gearresteerd, omdat op haar een

ernstige verdenking moet rusten, maar ik voor mij ben er zeker van, dat alleen John Raffles op zulk een schaamteloos behendige wijze, dat parelsnoer in zijn bezit heeft kunnen krijgen.

— Hij deed het, mijnheer Baxter, zei Marholm kalm.

Baxter wendde met een snelle beweging het gelaat naar zijn secretaris en riep op verbaasde toon :

— Hoe kun je dat met zoveel zekerheid zeggen ?

— Omdat hij het parelsnoer heeft teruggezonden, mijnheer Baxter, antwoordde Marholm op dezelfde, enigszins schorre toon, en zonder van zijn schrijfmachine op te zien.

Baxter zette grote ogen op, en hernam :

— Je houdt mij toch niet voor de gek ? Heeft hij het collier teruggezonden ? Wanneer deed hij dat dan ?

— Gisteravond, mijnheer Baxter, antwoordde de secretaris. Als u het rapport had doorgelezen, dat daar op uw tafel ligt, zoudt u het ook weten.

Baxter gromde iets tussen de tanden, greep het politie-rapport, hetwelk op zijn tafel lag en begon het door te lezen op de plek, waarbij Marholm reeds een uur te voren met een blauw potlood een kruisje had gezet.

Toen hij het vel papier weer neerlegde, keek hij Marholm enige tijd aan, en riep toen uit :

— Dat is weer juist iets voor hem ! Hij stuurt een collier paarden terug, dat zeker 5.000 pond waard is, alleen omdat hij niet wil, dat men een onschuldige dienstmeisje in arrest houdt ! Jawel, mijnheer hangt de gentleman uit.

— Ik geloof, dat hij er een is, mijnheer Baxter, hernam de secretaris rustig. Zeker, hij is een inbreker, hij is een dief, hij heeft al voor millioenen weten bijeen te stelen op een wijze, die weinig minder dan geniaal is, maar ik heb hem nog nooit op een daad kunnen betrappen die niet door de beugel kon. Tegenover vrouwen gedraagt hij zich steeds ridderlijk, de zwakken vinden in hem altijd een beschermer, en

onrecht duldt hij niet. Ik geloof dat er in heel wat deftige clubs een hoop leden te vinden zijn, die het niet waardig zijn, dat Raffles met hen aan dezelfde tafel gaat zitten.

— En dat zegt de secretaris van de hoofdinspecteur, riep Baxter verontwaardigd uit. Luis:er eens, Marholm, Wanneer Raffles van zijn misdaden voor de rechter verantwoording zal moeten afleggen, dan moet hij bepaald om jou sturen, om hem te verdedigen.

— Ik denk, dat hij dat zelf heel wat beter zal kunnen doen, mijnheer Baxter, hernam Marholm rustig. Trouwens, om verantwoording te kunnen afleggen, zou hij zich dan toch eerst moeten laten arresteren, en daar ziet het nog altijd niet naar uit.

— We zullen wel zien, bromde de hoofdinspecteur. Maar waar blijft nu die man met mijn sigaren ?

Juist op dat ogenblik ging de deur open, en de agent van zoëven trad binnen met een kistje sigaren, dat hij voor zijn chef neerzette.

Daarop verliet hij zo gauw hij kon, het vertrek weer.

Baxter maakte het kistje met zijn zakmes open, nam er een sigaar uit, stak ze aan, en blies een paar dikke rookwolken uit.

Het genot van het geurige kruid scheen zijn humeur enigszins te verbeteren, want hij hernam op enigszins opgewekte toon :

— Het mag zijn zoals het wil, Marholm, tenslotte zullen we hem toch wel te pakken krijgen. Op de duur moeten toch zijn middelen wel uitgeput raken en zelfs de schranderste misdadiger be-gaat ten slotte een of andere vergissing, die hem in de gevangenis helpt ! Wat drommel, wij hebben toch bekwame detectives. En zouden zij allen niet opgewassen zijn tegen de Gentleman-Inbreker, zoals hij algemeen genoemd wordt ? Dat kan ik niet aannemen, en ik wil het ook niet aannemen.

Marholm had slechts even zijn schouders opgehaald, en hernam nu :

— Ik wil u er alleen maar even aan herinneren, mijnheer Baxter, dat de strijd tegen Raffles nu reeds jaren duurt. Ik zat hier reeds, toen men van hem voor het eerst vernam, en ik kan mij niet herinneren, dat hij meer dan twee malen in al die jaren een kleine vergissing heeft begaan, want ook is hij natuurlijk niet onfeilbaar. De beide vergissingen hebben hem zijn vrijheid gekost, maar voor slechts zeer korte duur. Wel, mijnheer Baxter, uit deze zelfde kamer is Raffles ontsnapt, naar gij u wel zult herinneren, geen vol uur, nadat uw beste detective, James Sullivan, hem had weten te arresteren.

Baxter verbleekte bij deze herinnering, de herinnering aan een zijner smadelijkste nederlagen.

Geruime tijd bleef het stil in het grote vertrek.

Toen hernam de hoofdinspecteur :

— Ik zal de laatste zijn, Marholm, om niet te erkennen, dat Raffles een zeer buitengewoon man is, dat hij beschikt over een scherp vernuft, grote persoonlijke moed, en een taai doorzettingsvermogen. Maar ik blijf tevens volhouden, dat zijn middelen niet onuitputtelijk zijn. Langzamerhand zullen we die middelen leren kennen, wij zullen hem daardoor des te beter kunnen bestrijden, en ten slotte hoop ik toch het net om hem te kunnen dicht trekken.

Marholm echter was blijkbaar nog niet overtuigd.

— En net heeft mazen, mijnheer Baxter, en men kan er doorheen sluipen, zei hij. Gij praat van de middelen, waarover Raffles beschikt, maar gij had er aan toe moeten voegen, dat de politie niets heeft, wat daarmede op één lijn kan worden gesteld. Zeker, de politie heeft ook de beschikking over vliegmachines, snelle vliegmachines zelfs ! Maar gij kunt die immers in geen geval vergelijken met het wonderlijke toestel, hetwelk Raffles heeft uitgevon-

den en vervaardigd, en dat een snelheid moet bezitten waarbij die vergeleken van onze eigen toestellen, ook van de snelste, slechts gering is te noemen. De Marine heeft duikboten, maar Raffles heeft er ook een, zoals nog geen jaar geleden is uitgemaakt, en zij is heel wat vlugger dan de snelste van onze oorlogsvloot. Rekent gij dat voor niets ? En dan zijn kunst om zich te vermommen. Hij ziet kans om zich op een enkele dag tienmaal te verkleeden en zelfs het scherpste oog is niet in staat, het bedrog te ontdekken. Hij moet wel tien huizen hebben in Engeland, waarvan alleen in Londen drie, maar niemand weet waar die huizen staan. Evenmin weet iemand waar Raffles zelf woont, kortom : als men hem grijpen wil, dan grijpt men altijd er naast.

Baxter deed een lange haal aan zijn sigaar, maar antwoordde niet ; in de grond van zijn hart moest hij zijn secretaris gelijk geven.

Toch had hij zich ditmaal vast voorgenomen, alles in het werk te stellen, teneinde de stoutmoedige avonturier te vatten, en daarom had hij de vergadering belegd van zijn beste detectives, teneinde met hen te beraadslagen.

Hij zou toch wel eens willen zien of Raffles inderdaad over zoveel vernuft beschikte, dat het onmogelijk was, zich van hem meester te maken.

En als hij hem ditmaal in handen kreeg, dan zou Raffles over bovennatuurlijke macht moeten beschikken, als hij weer zou ontkomen, daarop had Baxter een dure eed gedaan.

Hij wierp een blik op de grote klok, die tegenover hem aan de muur hing.

Het was vijf minuten voor tien.

Juist vijf minuten later ging de deur open, en een agent van politie kondigde de komst aan van de politiebeambten, welke Baxter had uitgenodigd die ochtend met hem te beraadslagen.

HOOFDSTUK II

DE MIJN WORDT GELEGD!

Allereerst trad Joe Deeks binnen, de wereldvermaarde detective, die er in geslaagd was tal van duistere zaken aan het licht te brengen, en voor wie de misdadigers een heilige eerbied koesterden; een handig politieman, die reeds verscheidene malen met Raffles in strijd was geweest, maar tot dusverre het onderspit had moeten delven.

Deeks' gelaat stond ernstig, en zijn donkergrijze ogen keken de chef onderzoekend aan.

James Sullivan, bijna een hoofd kleiner, gedrongen van gestalte, met doorringende zwarte ogen, volgde hem op de voet, in gezelschap van Dorrit Evans, een zijner meestbelovende pupillen, en een der beste vrouwelijke detectives, ondanks haar jeugd, welke Scotland Yard kon aanwijzen.

Zij werden gevolgd door Philip Dave en Alfred Hunter, eveneens twee van de beste speurneuzen der politie.

Allen waren zwijgend binnengetreden.

Baxter, die was opgestaan, schraapte zijn keel, steunde met de beide handen op het blad van zijn bureau en begon:

— Miss Evans, en gij mijnheren, ik heb u verzocht gezamenlijk op mijn bureau te komen, teneinde met u over de middelen te beraadslagen, welke er toe

konden leiden, de hand te leggen op John Raffles, de Gentleman-Inbreker.

Hij hield even op, teneinde de indruk van zijn woorden te laten bezinken, maar daar alle gezichten tegenover hem onbewegelijk bleven, vervolgde hij:

— Gij begrijpt wel, dat het zo niet langer kan voortduren! Ieder van u heeft reeds verscheidene malen tegenover Raffles gestaan, en ofschoon niemand aan uw bekwaamheid en aan uw schranderheid kan twifelen, gij hebt het tegen die stoutmoedige dief moeten afleggen. Verre van mij u hiervan een verwijt te maken. Zoals ik zoëven tegen mijn secretaris opmerkte: wij kunnen Raffles wel in een net trachten te vangen, maar dat net heeft mazen, en men kan er doorheen sluipen. Raffles beschikt over middelen, die wij slechts oppervlakkig kennen, kortom, wij moeten vrezen dat gij, individueel althans niet tegen hem zikt opgewassen. Maar daarentegen moeten wij gezamenlijk zo sterk zijn, dat hij het onderspit delft.

Baxter keek triomfantelijk rond, want hij hoorde zichzelf buitengewoon graag spreken, en hij was van oordeel, dat hij zoëven een pakkende redevoering, hernachtig en onmiddellijk op het doel afgaande, had uitgesproken.

Hij maakte een uitnodigend gebaar, en vervolgde:

— Neem plaats wat ik u verzoeken mag.

Allen gingen zwijgend zitten.

Deebs had de lippen op elkaar geknepen, de mondhoeken waren naar beneden gezakt, en hij had zijn monocle in de rechteroogholte geklemd.

Hij leunde met zijn kin op beide handen, welke hij om de ivoren knop van zijn wandelstok had gelegd, en keek Baxter half ironisch, half nieuwsgierig aan.

Baxter, die een verse sigaar opgestoken had, liet zich achter in zijn stoel vallen, kneep zijn ogen half dicht, en begon opnieuw :

— Gij moet niet denken, dat ik voornemens ben hier in het wilde met u te praten over de man, die ons aller vijand is. Neen, ik heb u bepaalde voorstellen te doen.

Het gelaat van Deebs klaarde op.

Hij kende zijn chef maar al te goed, en hij wist, dat hij een groot deel van zijn tijd besteedde aan praten, waar daden zeker meer effect zouden hebben gehad.

Zijn ogen begonnen te schitteren, en hij wierp Sullivan, die tot op dit ogenblik tamelijk onverschillig had toegekeken, een snelle blik toe.

Baxter zag wel, dat hij de aandacht van de detectives gewekt had, en hij vervolgde dan ook op trotse toon :

— Luister dan ! Ik heb eergisteren bericht ontvangen van lady Stounton, dat zij voornemens is, op haar landgoed dezer dagen een groot tuinfeest te geven naar aanleiding van de verjaardag van haar oudste dochter, die op die dag meerderjarig wordt. Daarbij zal zij zelve een zeer kostbaar kostuum dragen en tevens alle familiejuwelen. Met het oog op de steeds toenemende gevallen van roof heeft zij mij verzocht, de nodige maatregelen te willen nemen, natuurlijk zo onopvallend mogelijk, teneinde haarzelve en haar gasten, die zich ook wel niet onbetuigd zullen laten, te vrijwaren tegen diefstal.

Weer keek hij de kleine kring rond, maar toen niemand iets zei, vervolgde hij :

— Reeds vanavond zullen de bladen het bericht bevatten betreffende dat schitterende feest. De gravin is tamelijk ijdel uitgevallen en zij heeft, wat zij liever had moeten nalaten, aan verscheidene journalisten, die haar kwamen interviewen, medegedeeld, dat zij die avond de familiejuwelen zal dragen, tot een gezamenlijke waarde van bijna 200.000 pond sterling.

Op dat ogenblik klonk een kreet van verbazing.

Het was Miss Evans, die hem geslaakt had.

• Zij was detective, maar zij was ook vrouw, en zij begreep dus het beste wat het zeggen wilde, zich op te sieren met zulk een buitengewoon groot bedrag aan kostbaarheden !

Baxter ging voort :

— Wat dunkt u, mijnheren, acht gij het met mij niet waarschijnlijk, dat Raffles alles in het werk zal stellen, teneinde die avond op het landgoed van de gravin aanwezig te zijn, om daar te pogen zijn slag te slaan ?

— Dat is zo goed als zeker, antwoordde Sullivan.

— Dat dacht ik ook ! riep Baxter zegerierend uit. Welnu, in plaats van te beletten, dat hij daar kan binnendringen, door de gasten zeer nauwkeurig te controleren, moeten wij hem de vrije hand laten.

— O, al zou men het willen beletten, als Raffles wil, dan komt hij er, ook met de beste controle, merkte Deebs schouderophalend op. Op zulk een feest verschijnen natuurlijk minstens driehonderd gasten, zo niet meer, en voor een man als Raffles heeft het niet veel om het lijf, zich daar tussen te mengen. Is het een gemaskerd bal ?

— Neen, alleen gecostumeerd !

— Nu, gemaskerd of niet, hij zal er zijn, als hij er wil zijn ! zei Deebs.

— Maar ik wens juist niets liever ! riep Baxter uit. Als hij daar eenmaal is, moeten er, dunkt mij, middelen te vinden zijn, om hem te ontdekken ! Wij zouden moeten beginnen met aan lady Stounton een lijst te vragen van alle

gasten, die zij denkt uit te nodigen, en dan moeten wij er zorg voor dragen, dat allen, die zij zelve slechts oppervlakkig kent, zeer nauwkeurig worden gadeslagen. Zie hier nu mijn voorstel. Gij allen zult zorgen, daar te zijn, goed vermomd natuurlijk, en Miss Evans zal de rol vervullen van kamenier, waardoor het haar mogelijk zal zijn, de gravin geen ogenblik te verlaten, tot op het tijdstip, wanneer zij zich onder haar gasten begeeft.

— Wat dat onderdeel betreft, mijnheer Baxter, dat kunt gij gerust nalaten, riep Sullivan uit. Raffles kent Miss Evans zeer goed van uiterlijk, en al zetten wij haar nu een blonde pruik op, hij zal haar onmiddellijk herkennen en op zijn hoede zijn!

Baxter trommelde een weinig ongeduldig met zijn dikke vingers op de rand van zijn bureau, en hernam toen:

— Dan moet er een andere vrouwelijke detective op af worden gezonden. Ene, die hij niet kent. Ik acht dit het beste middel, om hem nauwkeurig op de vingers te kijken, zonder dat het opvalt.

Sullivan dacht een ogenblik na en zei toen, na Miss Evans met zijn ogen te hebben geraadpleegd:

— Ik geloof dat ik wel iemand weet, die geschikt zou zijn, mijnheer Baxter. Sedert twee maanden werkt op Scotland Yard een jonge vrouw, Miss Conny Campbell, die me uitstekend geschikt schijnt te zijn. Zij beschikt over veel persoonlijke moed, en over een buitengewone slimheid. Zij is een uitstekende toneelspeelster, en ik ben er zeker van, dat zij zelve niets liever zal verlangen, dan te mogen deelnemen aan de jacht op Raffles.

— Is zij op dit ogenblik hier?

Sullivan raadpleegde zijn horloge, en antwoordde toen:

— Ja, een half uur geleden is haar dienst begonnen.

Baxter drukte opnieuw op de belknop.

Een agent trad binnen.

— Ga naar Miss Conny Campbell, en verzoek haar hier te komen, beval de hoofdinspecteur.

De agent verwijderde zich weer, en enige ogenblikken later trad er een jonge vrouw binnen, tussen de 25 en 30 jaar, niet groot van gestalte, maar die klaarblijkelijk veel aan sport deed, met heldere blauwe ogen en dik blond haar.

Haar gelaat sprak van energie en haar grote ogen keken vrijmoedig en onbevreesd de wereld in.

Baxter had haar een ogenblik aandachtig opgenomen, en vroeg haar nu:

— Hoe lang zijt gij aan Scotland Yard verbonden, Miss Campbell?

— Twee maanden, mijnheer Baxter! Gijzelf hebt trouwens mijn aanstelling ondertekend!

— Dat is waar, ik had het bijna vergeten, bromde Baxter voor zich heen. Hoe komt het eigenlijk, dat ik u zo weinig gezien heb?

— Gij hebt mij eerst twee weken naar de Britse zone in Berlijn en vervolgens naar Frankrijk gezonden, mijnheer, waar ik ruim een maand heb moeten vertoeven, in verband met de bankdiefstal te Lyon, antwoordde Miss Campbell langs haar neus, en blijkbaar reeds gewend aan de vergeetachtigheid van haar chef.

— En ik zou er wel even aan willen herinneren, mijnheer Baxter, dat zij beide zaken tot grote voldoening van een hoofdcommissaris tot een goed einde heeft gebracht, merkte Sullivan op.

— Jawel, jawel, riep de hoofdinspecteur uit, alsof hij zeer goed op de hoogte was. Ik weet er alles van! Welnu, Miss Campbell, ik heb thans een nieuwe zaak voor u, maar die waarschijnlijk heel wat meer van u zal eisen, dan die bankdiefstal te Lyon.

Hij had zijn fletse blauwe ogen half dicht geknepen, en vervolgde nu met grote nadruk:

— Wij zijn hier bijeengekomen, ten einde te beraadslagen over middelen om John Raffles, de Gentleman-Inbreker, zoals hij in het algemeen genoemd wordt, in handen te krijgen. En daarbij

kan uw medewerking ons van grote dienst zijn.

Bij het horen van deze woorden waren de ogen van de vrouwelijke detective begonnen te schitteren.

Dorrit Evans was op haar togetreden, en zei halfluid :

— Ik gun het je van harte, Conny, maar eerlijk gezegd, ik had wel gewild, dat het mijzelf werd opgedragen.

— Maar waarom vraag je er dan niet om, Dorrit ? Je bent toch zeker minstens even bekwaam als ik ?

— Raffles kent mij te goed ; ik zou het spel aanstonds bederven. Ja, als ik mij nog kon vermommen als een oude vrouw, maar ik zou een jeugdige kame-
nier moeten voorstellen, en Raffles heeft nu eenmaal een buitengewoon scherpe blik.

— Hoe is het, Miss Campbell, denkt gij dat gij het aandurft ?

— Ik neem uw voorstel gaarne aan, mijnheer Baxter, antwoordde de jonge detective op levendige toon. Zeg mij maar wat ik te doen heb.

— Luister ! Over enige dagen, dat wil zeggen Vrijdag aanstaande, geeft gravin Stouton 'n gecostumeerd avondfeest op haar landgoed, Primrose Hall, niet ver van London, aan de oost-kust.

— Ik begrijp 't al, viel Conny Campbell de chef in de rede. De bladen hebben gemeld, dat zij daarbij de beroemde Stouton-juwelen zal dragen en men kan het dus wel waarschijnlijk achten, dat Raffles pogingen in het werk zal stellen, om hier zijn slag te slaan. Dergelijke ondernemingen zijn juist iets voor hem, dat is algemeen bekend.

— Weet gij, waar het landgoed ligt ?

— Neen, mijnheer Baxter.

— Dan zal ik het u zeggen. Gij kunt met de trein reizen naar Burnham en vandaar naar Southminster. Daar begint een brede weg naar Bradwell en gij zult van een rijtuig of auto moeten gebruik maken. Het buitengoed ligt niet ver van de plaats, een paar kilometers ten Zuiden van Salespoint. Trouwens, iedereen in Bradwell zal u de juiste plaats kunnen aanwijzen. Het is

natuurlijk noodzakelijk dat gij zo spoedig mogelijk vertrekt, teneinde daar de omgeving goed te leren kennen en u met lady Stouton in verbinding te stellen.

— Weet zij reeds van uw plannen ?

— Neen, maar ik zal haar onmiddellijk schrijven, om haar in te lichten, zodat zij bij uw komst op de hoogte is.

— Wat moet ik daar doen, wat is mijn taak ?

— Wel, gij zult daar de rol moeten vervullen van kame-
nier. Op die wijze zult gij steeds in de nabijheid van de gravin kunnen zijn, en goed acht kunnen geven op hetgeen er in huis voorvalt.

— Zal ik er alleen zijn ?

— Neen, de heren Deeks, Sullivan, Dave en Hunter zullen zich daar tegelijkertijd heen begeven, niet samen evenwel, maar een voor een, want Raffles is een sluwe vos, en dergelijke « samscholingen » zouden zijn argwaan wel eens kunnen wekken.

— Hoeveel gasten komen er ?

— Men rekent, op ongeveer drie honderd.

— De vier heren zullen natuurlijk vermomd zijn ?

— Dat spreekt vanzelf ! Raffles kent hen allen, en wij zouden aanstonds evengoed de zaak kunnen opgeven, dan bijvoorbeeld Joe Deeks, zoals hij daar zit, naar Bradwell te sturen ! Raffles zou hem op een uur afstand bemerken en zijn plannen laten varen.

— Dat weet ik nog zo zeker niet, mijnhere Baxter, liet de beroemde detective zich op grimmige toon horen. Al kost het mij moeite om het te bekennen, Raffles heeft al enige malen, als het ware onder mijn neus, een brutale inbraak gepleegd, terwijl hij drommels goed wist, wie ik was ! Intussen hoop ik mij zodanig te kunnen vermommen, dat hij mij niet zal ontdekken. Ik zal tuinman, staljongen, landarbeider of iets dergelijks worden.

— Dan geloof ik, dat wij verder niets te bepraten hebben, riep Baxter uit. Het overige kunt gij wel onder elkander af-

spreken. De bijzonderheden laat ik geheel aan u over. Gij zult daar ter plaatse de omstandigheden beter kunnen beoordelen, dan ik het hier kan, en dienovereenkomstig handelen. Het is natuurlijk mogelijk, dat Raffles niet alleen komt, maar dat hij ook vergezeld is van een of meer helpers, en dan moet gij natuurlijk trachten ook hen in handen te krijgen. Op kosten behoeft gij in het geheel niet te zien; ditmaal moeten wij tot iedere prijs de Grote Onbekende in handen zien te krijgen.

Joe Deeks was opgestaan, en zei:
— Aan ons zal het niet liggen, mijnheer Baxter, en ik verzeker u dat wij al het mogelijke in het werk zullen stellen om hem in een hoek te drijven. Maar daarvoor is een ding volstrekt noodzakelijk.

— En dat is? vroeg Baxter, die zijn wenkbrauwen alweer gefronst had.

— Dat is, dat Raffles inderdaad het gecostumeerde avondfeest van gravin Stounton bezoekt, antwoordde de beroemde detective.

HOOFDSTUK III

OP HET LANDGOED

Dezelfde middag omstreeks drie uur stapte Miss Campbell uit de auto, welke de gravin had gezonden, en die haar van Southminster was komen halen.

Een groot gedeelte van de dag waren er telegrammen gewisseld tussen Scotland Yard en « Primrose Hall », het buitengoed van gravin Stounton, en alles was thans geregeld.

De jonge detective had zeer van de rit genoten, die haar door een der fraaiste gedeelten van het graafschap Essex had gevoerd, steeds hoger, totdat de auto eindelijk stilhield op een paar mijlen van de kust, niet ver van de Blackwater Rivier, die hier het voor-

komen heeft van ene lang uitgerekte baai, welke diep landwaarts binnendringt.

De dorpen zijn hier niet zeer talrijk, en steden van enige omvang vindt men er in het geheel niet.

Wel treft men er tamelijk veel bungalows of cottages en landgoederen aan, want, zoals gezegd, de streek is hier zeer schoon, en rijk aan mooie plekjes.

De auto had stilgehouden voor een breed terras van een zeer fraai huis, daterende uit het midden van de 18e eeuw, hetwelk sedert die tijd toebehoort.

de aan het grafelijk geslacht der Stountons.

Niet zodra was Miss Campbell uitgestapt, of uit een der openstaande glazen deuren, die op het terras uitkwamen, trad haar een oude, zeer lange en vrij magere dame tegemoet, die zich aan haar voorstelde als lady Eleonore Stounton.

De oude dame liet de scherpe blik van haar zwarte ogen over het gelaat van de vrouwelijke detective dwalen, en vroeg nadat de eerste beleefdheidsphrasen gewisseld waren :

— Gij kunt mij toch zeker wel de nodige papieren tonen, waaruit uw identiteit blijkt ?

— Dat spreekt vanzelf, mylady, antwoordde Conny Campbell glimlachend.

Zij opende haar handtas, nam er haar aanstelling uit, benevens een paar van de door de gravin zelve verzonden telegrammen, en liet deze de oude dame lezen.

De gravin bekeek ze nauwkeurig, stelde ze haar toen weer ter hand, en zei :

— Ik wil u niet verhelten, Miss Campbell, dat ik vrij nerveus ben. Een ogenblik heb ik er zelfs aan gedacht, mijn plan te laten varen, en... zekere misdadigers niet uit te tarten. Men moet nu eenmaal de kat niet op het spek binden. Ik ben echter bezweken voor de drang, door mijnheer Baxter op mij uitgeoefend, en ik ben er ook zeker van, dat er niets gebeuren zal, nu ik niet minder dan vijf van de bekwaamste Londense detectives in huis zal krijgen.

— Is een van mijn collega's soms reeds aangekomen ? vroeg Miss Campbell.

— Nog niet. Ik verwacht mijnheer Deebes morgen pas ; gij weet dat twee dagen daarna het tuinfeest zal plaats vinden. En sta mij toe, u zelf naar uw kamer te brengen.

— Een ogenblik, mylady ! riep de jonge vrouw uit. Er zijn hier toch sedert gisteren geen vreemde personen op uw buitengoed gekomen ?

— Stel u gerust, alles is bij ons hetzelfde gebleven.

— Uw bedienden weten toch niets van onze kleine comédie ?

— In het geheel niet.

— Zoveel te beter ! Het moet ook tussen ons blijven ! Wat hebt u met uw kamenier gedaan ?

— Ik heb het meisje, volgens instructies van mijnheer Sullivan, voor een paar dagen naar haar ouders gezonden, en voor de overige bedienden heb ik het laten voorkomen, alsof zij ontslagen was.

— Zeer goed ! Maar dan zou het toch beter zijn, als gij mij mijn kamer liet wijzen door de butler. Men zou het wel eens vreemd-kunnen vinden, dat de vrouw des huizes zelve die taak op zich neemt.

— Gij hebt inderdaad gelijk, Miss Campbell, daaraan had ik niet zo spoedig gedacht, hernam gravin Stounton. Dan zal ik Hobbs, onze butler, last geven, dat hij u naar uw kamer brengt. Gij kunt vervolgens op uw gemak de inrichting van het gehele huis bestuderen, en als het nodig is ook de omgeving. Maar wacht, laat ik u eerst even voorstellen aan mijn zoon, die juist gisteren met een week verlof is overgekomen. Hij is bij de Garde, moet u weten.

Over het grasveld naderde een jongeman, even lang en mager als zijn moeder, en in een wit flanellen tennispak gekleed, met roodblond haar, dat op de kruin, ondanks zijn jeugdige leeftijd, reeds begon te dunnen.

Hij bleef voor de beide dames staan, en wendde zich toen tot zijn moeder met de vraag, op geaffecteerde toon uitgesproken :

— Dit is zeker Miss Campbell, de bevallige helpster in kwestie, die die lelijke Raffles moet helpen vangen, mama ?

— Dit is Miss Campbell, m'n jongen. Een van de knapste detectives van Scotland Yard. Dit is mijn zoon Arthur, Miss Campbell.

De beide jongelieden maakten een korte buiging voor elkaar, en Arthur vroeg aanstonds :

— Speelt u tennis, Miss Campbell ?
 — Ik tennis wel, mijnheer, antwoordde de jonge detective glimlachend, maar ik geloof niet, dat ik daarvoor hier gekomen ben ?

— Maar zodra u Raffles te pakken hebt, zult u toch wel een partijtje met mij spelen ? hernam Arthur met zijn krakende stem.

— Als het zóver is, mijnheer, dan zullen wij verder zien, antwoordde de jonge vrouw lachend.

De gravin had intussen Hobbs naderbij gewenkt, die juist door de grote zaal liep, waartoe de glazen deuren behoorden, en gaf hem bevel, de nieuwe kamener naar haar kamer te brengen.

Conny Campbell nam met een bevalige hoofdknik voorlopig afscheid van de gravin en haar zoon, en volgde Hobbs op de voet, die haar valies droeg.

De jonge luitenant van de Garde keek de jonge vrouw na, zover hij haar kon volgen, en zei toen, met een tinteling in zijn licht blauwe ogen :

— Een drommels knap meisje, mama.

— Foei jongen, dat mag je niet zeggen, zei de gravin op bestraffende toon, maar zij lachte, terwijl zij dreigend de vinger naar haar zoon ophief. Zij is een detective, en ik verbied je, om grapjes met haar te maken, versta je ? Het geldt hier een ernstige zaak ; zij moet trachten, die onbeschaamde Raffles te vangen, voor het geval dat hij er in mocht slagen, hier binnen te dringen.

— Men kan het aangename aan het nuttige paren, mama, merkte Arthur wijsgerig op.

En in zichzelf nam hij zich voor, de knappe Londense detective eens wat nader te leren kennen...

Conny Campbell had intussen het kamertje bereikt, dat haar als tijdelijk verblijf werd aangewezen, en had, na Hobbs te hebben weggezonden, haar valies ontpakt.

Zij trok aanstonds het kokette kamennersjaponnetje aan, dat haar zeer flatteerde, zette het witte mutsje op de

krullende lokken, en verliet toen haar kamer, teneinde een rondgang in het grote huis te doen, want zij begreep wel dat een grondige kennis van de plaatselijke omstandigheden in dit bijzondere geval volstrekt onmisbaar was.

En hoewel het huis zeer groot was, zo kende de detective het toch binnen een uur op haar cuimpje. Zij wist de ligging van alle vertrekken, er was geen deur of zij wist waar die heen voerde, en de talrijke gangen hadden voor haar geen geheim meer.

Na het huis kwam de naaste omgeving aan de beurt.

Het huis lag ongeveer in het midden van een groot park, bij uitstek geschikt om er avondfeesten te geven, met een paar schilderachtige vijvers, kunstmatig begroeide heuvels, fraaie boompertijen, dicht begroeide laantjes en open plekken om er te picknicken, of languit, zonder iets te doen, in het gras te liggen.

Dwars door het park stroomde een klein riviertje, niet veel meer dan een beek, maar dan toch bevaarbaar voor roeiboten en niet al te grote motorbootjes.

Zelfs was er een met grote kosten aangelegde waterval te vinden, die van een hoogte van ruim 5 meter in dit riviertje neerplaste.

Het buitengoed lag omstreeks een kwartier lopens van de rotsachtige kust, die hier tamelijk steil in zee afdaalde.

Wanneer de vloed op zijn hoogst was, klotsten de golven zelfs tegen de voet der rotsen, en was het onmogelijk langs het smalle strand te wandelen.

Hier en daar was een smal pad in de rotsen uitgehouwen, dat naar de top van de heuvel voerde, waarop het buitengoed lag.

Meer landwaarts strekten zich sappige weiden uit, waarop talrijke koeien graasden, graanakkers en moestuinen, en dat alles behoorde aan de Earl of Stounton, een der rijkste mannen in de omtrek.

Het was omstreeks vijf uur in de namiddag, toen Conny Campbell van haar onderzoekingsstocht terugkeerde.

een beetje vermoeid, maar met een verhoogde kleur door het lange lopen in de buitenlucht.

Toen zij het midden ener kleine laan bereikt had, die naar de achterzijde van het huis voerde, trad haar plotseling Arthur Stounton in de weg.

— Wel, Miss, hoe bevalt u ons huisje ? vroeg hij, met een beminnelijke grijns om zijn dikke lippen.

— Het is heel mooi, mijnheer, antwoordde de detective. Als ik niet was wie ik ben, dan zou ik u dit bezit kunnen benijden.

— Gij behoeft niemand iets te benijden, Miss, daartoe zijt ge te lief ! het nam Arthur, en hij deed een greep naar de rechterhand van de jonge vrouw.

Maar deze had haar hand bijtijds achter haar rug in veiligheid gebracht en zei op koele toon, terwijl zij de jonge man met haar blauwe ogen rustig aankeek :

— Ik ben niet zeer gesteld op complimenten, mijnheer Stounton, laat ik u dat maar aanstonds zeggen. Ik kom hier om mijn plicht te doen, en gij zult toch zeker niet te kort willen schieten in eerbied jegens een jong meisje, dat op dit ogenblik de gast van uw moeder is.

Arthur had zijn rosblonde wenkbrauwen hoog opgetrokken, en zei nu :

— Maar, Miss, ik bedoelde niets kwaads. Ik wilde slechts goede vrienden met u worden. Wilt u mij de hand niet reiken ?

— Die heb ik nooit aan een gentleman geweigerd, zei Miss Campbell.

En met deze woorden stak zij de jonge man met een gul gebaar de hand toe.

Deze had die hand gegrepen, en wilde haar aan zijn lippen brengen, maar aanstonds trok de jonge detective haar hand weer terug, en zei op bestraffende toon :

— Gij wilt misbruik maken van uw positie, mijnheer Arthur. Dat is niet aardig van u.

— Waarom zijt ge dan ook zo lief ? riep Arthur uit, terwijl hij een stap in de richting van de jonge vrouw deed.

Gij moogt iemand niet in verzoeking brengen om buiten de schreef te gaan.

Hij was weer een stap op de jonge detective toegetreden, en wilde nu haar beide handen grijpen.

Maar op ijskoude toon zei zij :

— Ik zal u moeten verzoeken, mij met rust te laten, mijnheer Stounton. Gij kent mij pas zeer kort, en gij schijnt reeds te vergeten, wie gij voor hebt.

— Ik heb het mooiste meisje van de wereld voor mij, en gij moogt er over denken hoe gij wilt, maar gij moet mij een kus geven.

En met deze woorden wilde hij de jonge vrouw omvatten.

Maar een ondeelbaar ogenblik later tuimelde hij suizebollend terzijde.

Conny Campbell had haar rechterhand opgeheven, en daarmede de jonge luitenant zo krachtig op de wang geraakt, dat er eensklaps een vuurrode plek zichtbaar werd, daar, waar de gespierde hand het gelaat had getroffen.

En niet alleen werd de wang rood, zij zwol ook zienderogen op !

De jonge man door dit optreden aanvankelijk totaal verbluft, zodat hij geen geluid kon uitbrengen.

Hij was tegen een dikke eik aan getuimeld, steunde daartegen met de rechterhand, terwijl hij met de linkerhand over zijn vuurrode wang streek.

Door de schok was zijn monocle hem uit het oog gevlogen, en het ronde stuk glas lag nu voor hem op het pad.

Eindelijk vond hij kracht om te stamelen :

— Miss Campbell, dat is... dat is...

— Dat is een oorvijs, mijnheer Stounton, vulde de detective rustig de zin aan. En ik zal u er telkens opnieuw een moeten geven, wanneer u het weer waagt mij aan te raken. Denkt gij werkelijk, dat gij u maar alles kunt veroorloven, omdat gij de erfgenaam van een adellijke titel en van een groot fortuin zijt ? Omdat gij officier zijt, en ik maar detective ? Dan vergist gij u toch deernlijk ! En ik zal genoodzaakt zijn, om u dat te tonen telkens wanneer gij dat mocht vergeten.

En met deze woorden ging de jonge vrouw hem voorbij, met hoog opgericht hoofd, en waardig als een vorstin.

Arthur keek haar na, waarbij zijn steeds zwellende wang hem niet weinig ongemak veroorzaakte, daar hij er overheen moest kijken, en bromde voor zich heen, terwijl hij zijn vuist balde :

— Dat zal ik je betaald zetten, kleine feeks ! Je hebt veel kracht in je lieve handjes, maar er moet heel wat gebeuren vóór een Stounton zich ongestraft in het gelaat laat slaan, al is het dan door een mooie vrouw.

En met deze woorden begaf Arthur zich naar het huis, binnensmonds vloekend, en zijn tomaatrode wang nu en dan voorzichtig betastend.

In de grote vestibule liep hij juist zijn moeder in de armen.

— Grote hemel, jongen, wat is er met jouw gebeurd ? riep de gravin verschrikt uit, terwijl zij de handen van verbazing in elkaar sloeg.

— Het heeft niemendal om het lijf, mama, een wesp heeft mij gestoken, bromde Arthur. Let er maar niet op, ik denk dat het vanzelf wel weer zal overgaan.

Intussen had Conny Campbell zich naar haar kamer begeven, teneinde zich wat op te knappen, en vervolgens begaf zij zich naar het boudoir van gravin Stounton.

Een ogenblik later zou deze zich voor het diner gaan kleden.

De gravin trad binnen, knikte de detective toe, en opende een grote kast, die vol hing met een keur van toiletten.

— Wat zeg je daar wel van, kind-lief ? vroeg zij, genietende van de bewondering der jonge vrouw, die ondanks haar beroep haar echt vrouwelijke hoedanigheden niet scheen te hebben verloren.

— Prachtig, mylady, een weelde voor het oog ! antwoordde Conny Campbell, terwijl zij haar vingers over de glanzende zijde en het kostbare fluweel liet glijden.

— Ik zal vanavond die groenzijden japon maar eens aandoen ! Geloofst u niet, dat die mij goed zal staan ?

— Ik ben overtuigd dat bij uw teint letterlijk alle kleuren goed zullen staan, mylady.

— O, wat een kleine diplomate, riep de gravin gestreeld uit, terwijl zij haar japon begon los te knopen.

Maar middenin hield zij op, en riep uit :

— Dat is waar ook, ik vergat helemaal dat u geen echte kamenier bent ! Denkt u dat u mij zoudt kunnen kleden ?

— Ik zou in ieder geval de haakjes kunnen dichtmaken, mylady, antwoordde de detective glimlachend.

HOOFDSTUK IV

EERSTE SCHERMUTSELINGEN

De gravin liet een kort lachje horen, en merkte toen op :

— Het is wel niet veel, maar het is toch iets.

En gravin Stounton ging voort met

het losknopen van haar japon, terwijl Conny Campbell de grote kast opende, bijna een vertrek op zichzelf, waarin, keurig naast elkaar gerangschikt, de

fraaie avondjurken van de vrouw des huizes waren opgehangen.

Zij nam er de groene japon uit, legde deze behoedzaam op de sofa neder, en wendde zich bescheiden af, totdat zij aan het ritselen van de zijde hoorde, dat de gravin zich in de zo geliefde, groene zijden japon had gehuld.

Zij keerde zich af van het grote raam, waardoorheen zij naar het park had gekeken, dat zich ver om het huis uitstreckte, en begaf zich nu weer naar de gravin, teneinde haar behulpzaam te zijn bij het dichthaken van haar corsage.

Gravin Stounton had voor de grote spiegel plaats genomen, die in een hoek van het vertrek was geplaatst, en bekeek zichzelf vol ijdelheid in het spiegelglas.

— Vindt u dat ik er goed uitzie, Miss Campbell ? vroeg zij.

— Voortreffelijk, mylady, antwoordde de kamenier. Ik zou u er echter wel aan willen herinneren, dat ik nu niet Miss Campbell ben, maar uw kamenier. Zelfs als wij alleen zijn, zult gij goed doen, mij bij een of andere voor naam te noemen, dan vergeet gij het niet, als het gewichtige oogenblik is aangebroken.

— Dan zal ik u Tilly noemen ; zo heette ook de kamenier, die voor u haar plaats heeft moeten inruimen. En zeg mij nu eens, Tilly, of gij het zelf wel gelooft, dat Raffles hier zijn opwachting zal komen maken, om mij over twee dagen mijn juwelen te ontselen ?

— Met zekerheid kan niemand iets zeggen, mylady, antwoordde de jeugdige detective ontwijkend, maar als gij mijn persoonlijke mening weten wilt, ik ben er overtuigd van, dat hij komen zal.

— Maar dat is verschrikkelijk, Tilly ! riep de gravin op wanhopige toon. Gelooft gij dat vijf detectives voldoende zullen zijn, om hem te overmeesteren ?

— Ik zou mij zelve te kort doen in mijn beroepseer, mylady, als ik hierop ontkennend antwoordde, gaf Conny Campbell te kennen. Ik hoop, dat vijf

van onze beste mannen voldoende zullen zijn, dat is alles wat ik zeggen kan ! En wilt u mij nu op uw beurt veroorloven, u een vraag te stellen ?

— Dat spreekt vanzelf, kindlief, antwoordde de gravin. Vraag slechts.

— Hebt u de juwelen reeds in huis ? Ik bedoel, zijn zij veilig in uw brandkast weggeborgen ?

— Neen ! Dat heb ik niet durven wagen, antwoordde de gravin. Op het oogenblik zijn zij nog bij onze juwelier te Londen.

— Zijn naam ? vroeg Miss Campell.

— Jacob Sternheim.

— Die zijn zaak in het Strand heeft ?

— Dezelfde.

— Nu, daar zijn zij zeker veilig geborgen, meende de detective. Ik geloof zelfs, dat Raffles geen kans zou zien, al was het maar voor een penny, bij Sternheim weg te halen. Zijn safe is immers minstens even veilig als die van de Bank van Engeland ! Mag ik vragen of zich daar al uw juwelen bevinden ?

— Neen, alleen de befaamde familiejuwelen. De dingen, die ik gewoonlijk draag bij kleine feesten, bewaar ik altijd zelf, hier in huis.

— Hier in uw eigen kamer ?

— Ja, in een cassette, die ik in de kleine secretaire bewaar, welke gij daarginds in die hoek ziet staan ! Maar waarom vraagt gij mij dat ?

— Omdat een goed detective alles moet weten, mylady, antwoordde Conny Campbell kortaf. Ik behoef u zeker niet te vragen, of die juwelen veel minder waard zijn dan de familiekleinodien ?

— Dat spreekt vanzelf ! Maar ik kan u toch verzekeren, dat zij samen minstens 14.000 pond sterling waard zijn.

— Een zeer respectabel bedrag, mylady, hernam de detective droogjes. En ik weet niet of gij er wel verstandig aan doet, die zaken te bewaren in een secretaire, die, naar ik zie, tamelijk dicht bij het raam staat.

— Maar mijn personeel is volkomen betrouwbaar, Tilly ! riep de gravin uit.

toch enigszins verschrikt door de mededeling van de detective.

— Dat is wel mogelijk, mylady, maar men mag niemand in verleiding brengen, hernam Conny Campbell schouderophalend. Ik moet intussen bekennen, dat ik niet goed zou weten, waar gij ze anders zoudt moeten laten. Apropos, heeft uw echtgenoot een brandkast ?

— Zeker, op zijn studeerkamer.

— Waarom bewaart gij uw juwelen daar dan eigenlijk niet in ?

— Omdat dat veel te lastig zou zijn ! Ik zou dan telkens genoodzaakt zijn, hem de sleutel van de brandkast te vragen, als ik een ring, een armband of een broche wilde aandoen.

— Dat is inderdaad een geldige reden, mylady, hernam de detective glimlachend. Maar nu Raffles hier misschien reeds in de buurt rondzwerft en daar het bekend is, dat hij liefst zich zoveel mogelijk toeëigent, zou ik u dringend aanraden deze laatste twee dagen uw juwelen in de brandkast van mijnheer uw echtgenoot te doen sluiten ! Gij gebruikt ze immers niet meer vóór het gecostumeerde feest ?

— Neen.

— Welnu, geef mij dan het kistje, waarin gij de juwelen bewaart, dan zal ik ze zelf even naar de kamer van de heer des huizes brengen, met het verzoek, ze een plaatsje in zijn brandkast te gunnen.

— Dat is een uitstekend denkbeeld, Tilly, riep de gravin uit. Gij hebt mij waarlijk een weinig aan het schrikken gemaakt.

Gravin Stounton was reeds op het kleine meubel toegetreden, na een bosje miniatuur sleutels uit een sierlijk sleutelmandje te hebben genomen, opende de klep van de secretaire, en nam uit een tamelijk groot vak een fraai ebbenhouten kistje, met ivoor ingelegd.

Zij overhandigde het aan de detective, die haar met haar blikken gevolgd had, en die nu vroeg :

— Het kistje is immers goed gesloten ?

— O ja, daar kunt gij zeker van zijn, luidde het antwoord.

— Dan ga ik het spoedig aan mylord brengen ; gij denkt toch wel dat ik hem in zijn studeerkamer zal kunnen vinden ?

— Ja, daar zit hij meestal als het tegen etenstijd loopt, en als wij buiten zijn. Apropos, gij wilt zeker niet bij ons aan tafel eten, is het wel ?

Conny Campbell keek de gravin met verbaasde ogen aan en riep toen uit :

— Dat zou inderdaad wel wat heel dwaas staan tegenover de andere bedienden ; natuurlijk eet ik in de keuken. Wanneer gij mij echter voor het een of ander nodig hebt, behoeft u slechts om mij te bellen.

En met deze woorden verliet de detective het boudoir.

Enige minuten later trad zij de studeerkamer binnen van de heer des huizes, die zijn kamer op dit ogenblik gebruikte, teneinde er een dutje te doen.

Miss Campbell moest tamelijk hard kuchen, voor de graaf wakker werd, en toen was zijn humeur niet bepaald rooskleurig te noemen.

Hij richtte zich in zijn gemakkelijke stoel op, klemde zijn lorgnet op zijn grote neus, en scheen enige tijd nodig te hebben om de detective te herkennen.

— Ik ben het mylord, Miss Campbell, hier Tilly geheten, zei de detective glimlachend. Neem mij niet kwalijk, dat ik u kom storen. De gravin vraagt verlof, haar kistje met juwelen in uw brandkast te mogen bewaren, tot dat het tuinfeest achter de rug is.

— Ik geloof dat mijn vrouw wel wat al te bang is uitgevallen, bromde graaf Stounton, terwijl hij zich over zijn grijze snor streek. Maar als ik er haar een plezier mee doe...

Hij stond uit zijn gemakkelijke stoel op, en liep naar de brandkast, een klein maar stevig stalen meubel, terwijl hij onder het lopen zijn sleutels uit zijn zak haalde.

De detective was hem gevolgd, het kistje met de beide handen dragend.

Zij zag hoe hij de deur opende, en reikte hem het kistje over, waarop zij

toekeek, dat het een goede plaats kreeg op de bovenste plank, en hoe de deur weer gesloten werd.

— Nu heb ik mij tenminste persoonlijk kunnen overtuigen, mylord, dat de juwelen van de gravin veilig en wel zijn opgeborgen in uw brandkast, zei de detective glimlachend. Gij moogt het overdreven voorzichtig noemen, wanneer men met John Raffles te doen krijgt, dan kan men niet voorzichtig genoeg zijn.

Zij maakte een bevallige nijging voor de brommerige oude heer, en verliet het vertrek, teneinde zich naar de kamer te begeven, naast de keuken gelegen, en waar de bedienden gemeenschappelijk de maaltijd gebruikten.

Miss Campbell had reeds met alle bedienden kennis gemaakt, en zij was heel zeker, dat zich onder hen geen zwart schaaap bevond...

Omstreeks half negen belde de gravin, teneinde de gewaande kamenier bij zich te laten komen.

— Ik hoop, dat gij goed gegeten hebt, Miss... ik bedoel Tilly? vroeg zij, zodra de jonge vrouw was binnengetreden.

— Uitstekend, mylady! ik kan niets anders zeggen; uw bedienden hebben zich niet te beklagen.

— Ik heb u hier laten komen, Tilly, teneinde u mede te delen, dat ik zoeven een telegram ontvangen heb van mijnheer Deeb, waarin hij mij meldt, dat hijzelf, mijnheer Sullivan en uw twee andere collega's morgen persoonlijk mijn familiediamanten bij Sternheim zullen gaan halen, en hierheen zullen brengen.

— Ah! was alles wat Miss Campbell zei.

— Vindt gij het geen goed plan?

— Ik zou het zelf hebben aangeraaden, mylady, als men het mij gevraagd had, antwoordde de jonge detective. Het is mij alleen niet zeer duidelijk, hoe Jacob Sternheim die kostbare juwelen, die een groot fortuin vertegenwoordigen, zal afgeven zonder dat gij hem daartoe uitdrukkelijk opdracht hebt gegeven.

— Maar hij weet van de zaak af, riep de gravin enigszins verwonderd. Wist gij dat dan niet?

— Men heeft mij niet van alles op de hoogte gesteld, antwoordde Miss Campbell.

— Welnu dan, ik heb reeds enige dagen geleden, toen het plan bij mij rees, om de heer Baxter te verzoeken, mij enige detectives af te staan, met Sternheim en de hoofdinspecteur in persoon afgesproken, dat hij mijn juwelen moest overhandigen aan vier detectives, die Baxter persoonlijk bij hem zou introduceren, maar ook aan niemand anders! Dan acht gij het toch niet gevaarlijk.

— Het is een uitstekend plan, mylady, antwoordde Miss Campbell. Raffles vermomt zich voortreffelijk, maar om zichzelf in vieren te delen, en ieder deel de rol van een man te laten vervullen, daartoe zal hij toch geen kans zien!

— Dat geloof ik ook, riep de gravin zegevierend uit.

— Hoe laat verwacht gij mijn collega's morgen?

— Met de trein van vier uur.

— Dan wilt gij mij nu misschien wel veroorloven, mylady, nog eens een kijkje in de omgeving te gaan nemen, teneinde mij persoonlijk te overtuigen, dat er geen verdachte personen om het huis sluipen?

— Ik laat u volkomen de vrijheid, Tilly, om alles te doen wat gij goed acht, in het belang van de zaak. Denk er om, dat wij ons, hier buiten, om uiterlijk half elf ter ruste begeven.

— Ik zal het niet vergeten, mylady, en zorgen, dat ik op dat uur weer binnenshuis ben.

Tien minuten later verliet Miss Campbell, een lange donkergekleurde mantel over haar kamenierskleedje, het grote landhuis aan de achterzijde.

Zij ging haastig het park in, maar zij had nog geen tweehonderd schreden gedaan, of zij stond stil.

Achter haar hadden voetstappen het grind doen kraken, ofschoon dit blijkbaar niet de bedoeling was van dege-

ne, die daar achter haar had gelopen.

Miss Campbell wendde snel het hoofd om en zag in de duisternis een gedaante naderen.

Even later herkende zij haar.

Het was Arthur Stounton.

— Goeden avond, Miss Campbell ! riep de millionairszoon op gewild vrolijke toon. Gij ziet wel, dit ik vergevensgezind ben, en geen kwaad met kwaad vergeld !

— Niet ? riep de detective met toornige stem. En gij achervolgt mij ?

— Foei, wat een lelijk woord ! Zeg liever, dat ik door u word aangetrokken, zoals het ijzer door de magneet. Ik volg trouw uw voetspoor, gedreven door een gevoel, dat sterker is dan ik.

— Volg mij dan niet verder dan tot hier, mijnheer Stounton, wat ik bidden mag, hernam Miss Campbell, ik ben een fatsoenlijk meisje, en als gij een gentleman zijt, dan maakt gij aanstonds rechtsonkeer ; gij schijnt nog altijd niet te weten, wie gij voor hebt ! Het lust mij niet, om mij in deze duisternis in een uitgestrekt park met mij onbekende heren af te zonderen.

— Wat en vreselijke woorden gebruikt gij toch ! riep Arthur Stounton op klagende toon. Ben ik u dan nog zo onbekend, dat gij voor mij geen uitzondering maakt ?

Hij was dicht op haar toegetreden, en trachtte haar handen te vatten.

Maar zij trad met bliksemende ogen achteruit, en riep op bevelende toon :

— Geen stap verder, mijnheer Stounton ! Gij wilt mij toch niet noodzaken, uw ene wang wat meer in overeenstemming te brengen met de andere ?

— Gij doet er verkeerd aan mij daaraan te herinneren ! riep graaf Stounton op gesmoorde toon. Gij zijt een mooie, jonge dame, Miss, zoals gij daar als een beledigde vorstin tegenover mij staat, en gij zult mij nu wel toestaan wat gij mij vanmiddag hebt geweigerd.

— Nooit ! riep de detective uit. Vergeet gij dan geheel waarvoor ik hier ben ? Laat het u dan volkomen onverschillig, dat ik ben aangesteld om de

kostbare familiejuwelen van uw moeder te beschermen ?

— Laat die juwelen naar de drommel lopen, viel Stounton op ruwe toon uit. Er zijn vier mannen in dienst genomen om ze te beschermen, en de vrouw moest haar gedachten liever op andere, maar tedere zaken richten. Bovendien wat kan het schaden, als gij mij thans een kus geeft ? Denkt gij dat Raffles daardoor de juwelen gemakkelijker in handen zal krijgen ? Komaan, Conny, wees niet zo preuts. Wij zijn hier alleen, niemand die het ziet of hoort, laat ik een kus op je lieve lippen mogen drukken.

— Ik waarschuw u voor de laatste maal, mijnheer Stounton, riep de jonge detective dreigend. Gij zult de gevolgen voor uw eigen rekening moeten nemen, ik laat niet met mij spotten.

— Gij weigert mij dus die kus ?

— Ik weiger.

— Dan zal ik hem moeten nemen.

Stounton deed een paar passen vooruit, met uitgestrekte handen en zijn geelaat door hartstocht verwrongen.

Hij had nog slechts één stap behoeven te doen, om de jonge vrouw te bereiken, maar er was iets dat hem tegen hield, en dat was de vuist van de jonge detective, die hem met weergaloze vlugheid en kracht op de kaak trof.

De jonge man liet een dof gekreun horen, zwaaide even als een beschonkene heen en weer, en stortte toen ter aarde, waar hij stil bleef liggen.

Miss Campbell wierp een minachtende blik op hem, haalde de schouders op en verwijderde zich haastig van de plek.

Zij liep nog bijna een kwartier door, en bereikte toen een smalle, weinig gebruikte grindweg, die dwars over het landgoed liep, en die, hoewel eveneens toebehorende aan de Stountons, ook door het publiek gebruikt mocht worden.

Zij stond een ogenblik stil, scheen met de grootste aandacht te luisteren, stak toen de twee voorste vingers van de rechterhand in de mond, en liet een

eigenaardig zacht gefluit horen, dat klonk als de roep van een nachtuil.

Bijna dadelijk daarna werd het sein op dezelfde wijze beantwoord, van op niet verre afstand, en enige minuten later trad eensklaps uit het struikgewas op de weg een man te voorschijn, die even spiedend rondkeek, op de detective toetrad, haar krachtig de hand schudde, en toen op fluisterende toon vroeg :

— Gaat alles goed, Charles ?

— Alles loopt op rolletjes, Edward, laat ik je, bij wijze van kleine afrekening, de juwelen ter waarde van 14.000 pond sterling overhandigen, die ik zo-even zo vrij geweest ben, uit het kistje van lady Stounton te nemen, terwijl ik het van haar boudoir naar de studeerkamer van haar heer gemaal bracht.

En de gewaande detective, die niemand anders was dan Charles Brand, de trouwe metgezel van de Grote Onbekende, tilde zijn rokken hoog op, stak zijn hand in een linnen zak, die onder zijn kleren om zijn middel bevestigd was, en overhandigde de Gentleman-Inbreker de kostbaarheden in een kleine zijden zakdoek geknoopt.

Raffles nam ze enigszins aarzelend aan, woog het pakje op de hand, en vroeg toen :

— Was dat niet vrij gewaagd ? Ben je er zeker van, dat zij niet meer naar die juwelen zal vragen, vóór de grote avond ?

— Die kans is al zeer gering, Edward. En als zij er naar vraagt, dan verklaar ik eenvoudig, verondersteld natuurlijk dat zij de roef bemerkt, dat Raffles al aan het werk is geweest, misschien om zich een weinig te oefenen ! Zij zullen toch zeker geen ogenblik denken, dat Miss Campbell in die korte tijd de juwelen kan hebben ontvreemd.

— Je denkt dus, dat ik ze zonder gevaar kan meenemen ? Ik meen, zonder onze grote onderneming in gevaar te brengen ?

— Op mijn verantwoording.

— Verder nog iets te rapporteren ?

— O ja, om te beginnen met het onaangenaamste, Arthur Stounton, de vlegel, is op mij verliefd geraakt, ik heb hem vanmiddag een dikke wang geslagen, en geen kwartier geleden heb ik hem een oplababber gegeven, die een bokser mij niet nadoet, er bleef mij geen andere keus over.

— Dat nieuws is inderdaad niet zeer aangenaam, hernam Raffles, terwijl hij de wenkbrauwen fronste. Had dat niet kunnen vermeden worden ?

— Wat nu, riep Charles op verontwaardigde toon. Je kunt toch zeker niet van mij vergen, dat ik mij door die verwaande jongen liet zoenen ? Dat ik rokken moet aantrekken, is al erg genoeg, maar dat ik de liefkozingen zou moeten dulden van zo'n kwajongen, neen, dat gaat mijn krachten te boven.

HOOFDSTUK V

VERDENKING

Raffles had zwijgend toegeluisterd, en hernam nu :

— Eigenlijk kan ik je je optreden niet kwalijk nemen. Zeer waarschijnlijk

zou ik in een soortelijk geval op dezelfde wijze gehandeld hebben. Ik hoop alleen, dat je hem niet al te hard geraakt hebt.

— Ik heb de kracht van mijn slag natuurlijk niet zo nauwkeurig kunnen afmeten, Edward, hernam Brand schouderophalend. Ik raakte hem juist tegen de kin en sloeg hem tegen de grond. Ik kan het desnoods later verklaren door hem te verzekeren, dat ook de vrouwelijke detectives in het boksen en in ji jitsu geoefend worden, wat trouwens menigmaal het geval is.

— Wat heb je me verder mee te delen ?

— De juwelen zijn nog altijd bij Sternheim.

— Ik was er al bang voor.

— Maar zij worden morgen hier gebracht door de vier detectives.

— Dat klinkt al beter ; Wanneer komen zij ?

— Met de trein van vier uur.

— Tegelijk ?

— Ja.

— Deebes en Sullivan mogen jou in elk geval niet te zien krijgen. Je lijkt misschien in het donker een weinig op Conny Campbell, maar Deebes en Sullivan kennen haar al te goed, zij zouden onmiddellijk het bedrog inzien. Je bent heel wat groter, heel wat dikker, en de kleur van je ogen is veel donkerder.

— Dat vreesde ik ook reeds, Edward. Wij zullen dus een ontmoeting moeten voorkomen ! Hoe ? Zij zullen natuurlijk aanstonds naar mij vragen.

— De detectives mogen je in ieder geval niet zien. Wij moeten dus een middel zoeken, om je tijdelijk te verwijderen. Welnu, het beste lijkt mij dat je voorgeeft, het spoor van Raffles te hebben gevonden, en dat thans wilt volgen. Je zou desnoods een briefje kunnen achterlaten voor je zogenaamde collega's.

— Dat is goed, maar eenmaal zal ik toch terug moeten keren, tenminste wanneer het je ernst is met je plan, de familiejuwelen van de Stounions in jouw bezit te doen overgaan.

— Ik wijzig mijn plannen nooit, hernam Raffles koeltjes. Natuurlijk zul je weer moeten terugkeren, maar tegen die tijd hoop ik reeds een kleine op-

ruiming te hebben gehouden onder de heren detectives.

Raffles dacht opnieuw even na, en hernam :

— Kan je te weten komen, waar de familiejuwelen bewaard zullen worden zodra Deebes en de anderen ze binnenshuis gebracht hebben ?

— Neen, want dat zal men mij heus niet vertellen, maar ik vermoed, dat zij hoogstwaarschijnlijk eveneens in de brandkast van graaf Stounion geborgen zullen worden ; het is de enige betrekkelijk veilige plek in huis.

— Bedenk, Charles, dat zij ze niet al te veilig mogen wegstoppen, hernam Raffles glimlachend. Het is er hen voornamelijk om te doen, mij in handen te krijgen, en zij begrijpen zeer goed, dat ik, daar ik geen tovenaars ben, van de zaak zal afzien, wanneer ik tot het inzicht kom, dat het menselijkerwijze gesproken, onmogelijk is, de begeerde buit in handen te krijgen. Kortom, zij mogen het mij niet al te moeilijk maken.

— Wel, het openen van die kast zal ook in het geheel niet moeilijk zijn, Edward, al weten zij dat niet.

— Hoezo ? Is het een oud sardineblikje ?

— Zo modern mogelijk en splinternieuw.

— Staat die kast dan in een afgelegen gedeelte van het huis.

— Volstrekt niet.

— Wat dan ?

— Ik ken de lettercombinatie van het slot.

— Dat heb je kranig gedaan, mijn waarde, zei Raffles met schitterende ogen. Hoe ben je daarin geslaagd ?

— Heel eenvoudig ; ik heb nauwkeurig toegekeken, vlak naast de graaf staande, hoe deze de deur van de safe opende, teneinde er het kistje met de juwelen in te plaatsen, dat ik hem was komen brengen.

— Uitmuntend ! Indien de zaken een normaal verloop hebben, zouden we dus niets anders behoeven te doen dan op het gunstige tijdstip het huis binnen te dringen, de kast te openen met de

sleutel, die wij natuurlijk de graaf afhandig hebben gemaakt, en het kistje met inhoud er uit nemen. Er kunnen zich echter omstandigheden voordoen, welke het noodzakelijk maken, dat we ons aan ons oorspronkelijk plan houden, namelijk, om jouw de juwelen in beslag te doen nemen, zodra je daar als kamenier de gelegenheid toe krijgt.

— In theorie zou dat zeker het gemakkelijkste zijn, hernam Brand peinzend. Ik vrees echter, dat het in de praktijk wat moeilijker zal gaan, het is namelijk niet heel zeker, of ik wel ooit alleen zal zijn met de kostbare stenen. Lady Stounton zal, van het ogenblik af, dat de diamanten in het huis zijn, haar kostbaar bezit zeker geen seconde uit het oog willen verliezen.

— Ongetwijfeld, gaf Raffles toe; handel dus zoals de omstandigheden het wenselijk doen voorkomen, en waarschuw mij met het bekende sein, wanneer je mij mocht nodig hebben. Wij hebben reeds een moeilijk werk achter de rug, misschien het moeilijkste: de ontvoering van Conny Campbell, terwijl zij op reis hierheen was.

— Waar zal ik je kunnen vinden? vroeg Brand.

— Ik logeer steeds nog in het Hotel « De vergulde Bruinvis » in Southminster, maar natuurlijk ben ik vannacht in de buurt van Primrose Hall. Ik zal mij morgen moeten vermommen, tegen het tijdstip dat Deeks en de zijnen verwacht worden.

— Hoe denk je hem en Sullivan buiten gevecht te stellen? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Dat weet ik op dit ogenblik nog niet, antwoordde Raffles, na even te hebben nagedacht. Ik zal echter deze nacht nog mijn plan uitwerken, waaraan wij ons onder alle omstandigheden moeten trachten te houden. Morgenochtend vroeg zal ik je meedelen, wat ik denk te doen.

— Maar zij zullen tegelijkertijd komen, en dat zal je taak er niet gemakkelijker op maken, riep Brand enigszins ongerust uit.

— Ongetwijfeld! Wanneer zij met zijn vieren tegelijk verschijnen, dan wordt het zelfs tamelijk lastig, want ik ben er volstrekt niet op gesteld, om hier een opvoering in het klein te geven, van de tonelen, die thans herhaaldelijk in Amerika plaats vinden, en waarbij lustig met de revolver gemanceuvreerd wordt! Ik ben niet afkerig van het gebruik van dat wapen, maar ik gebruik het liefst alleen tegen bandieten, dus uit noodweer en verder bij wijze van dreigend argument, als alle andere beweegredenen zijn uitgeput. Trouwens, voor zulk een overval zijn wij te weinig in aantal, zelfs al zouden wij de hulp inroepen van onze trouwe chauffeur Henderson! Wij lopen de kans, dat ik op het psychologisch ogenblik over jouw medewerking niet kan beschikken, en dan zouden wij slechts met zijn tweeën zijn. Nu staat Deeks er voor bekend, dat hij vrij vlug is met de revolver, en hij schiet vrij goed! Wij moeten dus hopen, dat zij niet in gesloten gelederen zullen oprukken, zodat het ons gemakkelijker zal vallen hen een voor een onschadelijk te maken.

— Mag ik een opmerking maken, Edward?

— Laat eens horen.

— Ik vermoed haast, dat zij niet alle vier tegelijk zullen komen.

— Waaruit leidt je dat af?

— Wanneer zij werkelijk geloven, dat John Raffles hier zijn slag zal willen slaan, dan moeten zij natuurlijk alles vermijden, wat zijn argwaan zou kunnen gaande maken. Zij weten, dat hij een zeer voorzichtig man is, en de aankomst van vier vreemde heren, die tegelijkertijd op het buiten verschijnen, zou zeker wel in staat zijn, zijn achterdocht gaande te maken.

— Goed geredeneerd, Charles, hernam Raffles glimlachend. Daaraan had ik nog niet eens gedacht. Nog iets?

— Ja! Wanneer wij een al te grote opruiming houden onder de detectives, dan zal lady Stounton bang worden, zij zal begrijpen dat er iets niet in orde is, zij zal de familiejuwelen niet op de bewuste avond durven dragen.

— Hm ja, bromde Raffles, na even te hebben nagedacht. Dat bezwaar is niet geheel en al ongegrond. Intussen, wat het zwaarst is moet het zwaarst wegen, en wij zullen weinig kunnen uitrusten, terwijl die vier detectives voorzien zijn van vier paar scherpe ogen, die in alle hoeken en gaten loeren.

— Terwijl ze hoogstwaarschijnlijk vermomd zijn, voegde Brand er aan toe.

Raffles maakte een onverschillig gebaar, en hernam schouderophalend :

— Dat is mijn minste zorg. Zij zullen zich al heel goed moeten vermommen, als zij willen dat ik hen niet zou herkennen. Wat Sullivan betreft, hem is het met zijn diep zwarte ogen bijna onmogelijk. Hunter heeft O-benen, die hij ook slechts met moeite kan wegmoffelen, en Dave verheugt zich in het bezit van een kolossale neus, wel geschikt om hem in andermans zaken te steken, maar niet om aan zijn gezicht te onttrekken. Blijft dus over Joe Deeks. Ik heb mijn vijanden nooit onderschat. Ik heb hen steeds de eer gegeven, die hen toekomt, en ik aarzel niet te verklaren, dat hij niet alleen een voortreffelijk detective, maar ook een uitmuntend toneelspeler is, en dat hij de kunst der vermomming bijna meester is. En in dat « bijna » zit voor hem de moeilijkheid, Charles. Een vermomming moet inderdaad, en niet bijna volkomen zijn ! Zeker, gewone lieden kunnen niet door de vermomming van Deeks heen zien, maar om een Franse uitdrukking te gebruiken : ik ben er voor betaald om het wel te kunnen. En nu zou ik, als ik jouw was, de terugtocht maar eens aanvaarden, anders zou je wegblijven wel eens in het oog kunnen lopen. Wat de jeugdige Don Juan betreft, blijft hem, wat ik je bidden mag, zoveel mogelijk uit de weg, want je zou je spel geheel kunnen bederven, wanneer je bij herhaling zo krachtig optreedt.

— Dat zal het beste zijn, Edward, hernam Brand zuchtend. Ik weet dat ik mij niet zal kunnen inhouden, als hij met zijn lange grijpvingers op mij af-

komt ! Dus tot morgen, op dezelfde plek nietwaar ?

— Op dezelfde plek.

De beide vrienden drukten elkaar de hand, en een ogenblik later was Raffles onder het dichte kreupelhout verdwenen, terwijl Brand de terugweg door het park aanvaardde.

Hij kwam weer langs de weg, waar hij de jonge Stounton had neergeslagen, en kon een kort lachje niet inhouden.

— Misschien zal dat lesje onze verliefde vriend leren, hoe hij zich tegenover jonge dames heeft te gedragen, die hij ternauwernood kent, bromde hij voor zich heen. En nu spoedig naar huis, de orders van mevrouw de gravin vernomen, en dan naar bed, ik geloof dat het een welbestede dag is.

Brand begaf zich aanstonds naar het vertrek, waar lady Stounton zich na het eten gewoonlijk ophield, een ruime tuinkamer, met een heerlijk uitzicht door de drie grote glazen deuren op het park en trof haar daar ook aan.

Hij verzekerde, dat hij niets bizonders had opgemerkt, begaf zich naar het kamertje, dat hem was aangewezen, overtuigde zich nog eens van de middelen, die hem ten dienste stonden, als hij onverhoeds moest vluchten en sliep enige ogenblikken later in.

... ..

Het was ongeveer half vijf in de namiddag van de volgende dag, toen een snelle auto met een ruk stilhield voor het terras van Primrose Hall.

Er stapten twee bejaarde heren uit, deftig gekleed, de ene bijna spierwit van haar, de ander grijzend.

Het waren Joe Deeks en Sullivan, de helft van de afdeling detectives, die waren uitgezonden om te trachten, John Raffles in handen te krijgen.

Zij lieten zich onmiddellijk aandienen bij de Earl of Stounton, en werden door deze in zijn studeerkamer ontvangen.

Dadelijk werd ook lady Stounton gewaarschuwd, die een ogenblik later binnentrad.

Zij bleef verrast op de drempel van de deur staan, toen zij beide heren zag, en vroeg een weinig onzeker :

— De heren Deebes en Sullivan ?

— Dat zijn wij, mylady, antwoordde Deebes glimlachend, en met een snelle beweging bracht hij de hand naar het hoofd, en nam de voortreffelijk nagemaakte pruik af, zodat zijn eigen, even aan de slapen grijzend, maar voor het overige nog glanzend haar te zien kwam. En als u dit niet voldoende is, hier heb ik mijn legitimatie van Scotland Yard, en hier zijn de familiejuwelen, die wij bij uw juwelier zijn gaan halen.

Met deze woorden sloeg Deebes de kap van zijn regenjas terug, en toonde de kleine, sterke, lederen tas, die met een smalle stalen ketting bevestigd was aan een band van hetzelfde metaal welke om zijn pols was vastgemaakt.

Hij moest eerst deze band losmaken, en ontsloot vervolgens de tas met behulp van een eigenaardig gevormd sleuteltje.

Hij nam er een klein kistje uit, sierlijk bewerkt, zette het op een rond ebenhouten tafeltje, maakte een uitnodigend gebaar tot de gravin, en zei :

— Gij hebt de sleutel, mylady, overtuig u, wat ik u verzoeken mag, dat de inhoud aanwezig is.

Ondanks zichzelf een weinig zenuwachtig, trad de gravin op het tafeltje toe, terwijl zij onder het lopen haar sleutelbos te voorschijn haalde, en vervolgens het ijzeren kistje ontsloot.

Joe Deebes en Sullivan hadden in hun veel bewogen leven van detective reeds veel kostbaarheden gezien, maar zij stonden niettemin verbaasd over de rijkdom, de schittering en de grootte van de juwelen, de diamanten en de paarden, die zich thans aan hun blikken vertoonden.

Een groot aantal diamanten was samengevoegd tot een prachtige diadeem, welke zelfs een koningin niet zou hebben misstaan, en verder waren er kostbare oorhangers, bestaande uit peervormige safieren, een zeer grote broche,

vervaardigd uit diamanten en paarden, en schitterend in alle kleuren van de regenboog, enige armbanden, gedreven uit het fijnste goud, ware juweeltjes van edelsmeedkunst, ringen, en ten slotte een snoer paarden van het zuiverste water.

De gravin had al deze voorwerpen een voor een uit het kistje genomen, deed ze er vervolgens weer in en zei :

— Het is in orde heren, er ontbreekt niets ! Eigenlijk had ik het ook niet anders verwacht. Ik ben u intussen hartelijk dankbaar, dat u zich heeft willen belasten met de overbrenging van mijn sieraden.

— Het had niets te betekenen, mylady, zei Deebes met een hoffelijke buiging. Ik zou u echter thans de raad willen geven, deze kostbare verzameling diamanten en paarden zo spoedig mogelijk veilig weg te sluiten. Gij hebt natuurlijk een brandkast in huis ?

Daar de detective deze laatste vraag tot de graaf had gericht, antwoordde deze, met het hoofd naar een hoek van het vertrek wijzend :

— Daar staat zij.

Deebes en Sullivan gingen naar de kast, bekeken haar met het oog van de kenner, wisselden een veelbetekenende blik met elkaar, en knikten tevreden.

— Ik maak u mijn compliment, mylord, zei Deebes. Een voortreffelijke kast, voorzien van het laatste beveiligingstoesel, en waarmede zelfs een man als Raffles heel wat moeite zou hebben.

Sullivan had, terwijl Deebes sprak, zijn hand op de kast gelegd, die halverwege in de muur was gemetseld, en een hoogte bereikte van bijna anderhalve meter, en zei nu :

— Van het beste nikkelstaal ! Minstens een decimeter dik, extra gewapende ronde hoeken, electrisch gelast, geen naden, waar een breekijzer tussen te zetten is, werkelijk een voortreffelijk meubel ! Ik geloof u wel te mogen verklaren, dat de juwelen hierin volkomen veilig zijn, mylord. Men zou deze kast alleen met dynamiet kunnen vernielen, en ik denk dat Raffles zelfs daarvoor zou terug schrikken.

— Gij neemt mij een pak van het hart, mijnheer Sullivan ! riep de gravin uit. Ik zou het op prijs stellen, als gij er bij waart, dat wij het stalen kistje in de brandkast sloten.

— Daartoe nad ik juist verlof willen vragen, mylady, merkte Deebes op. Ik ben altijd graag zeker van mijn zaak, en wat ik met eigen ogen gezien heb, daaraan behoef ik later niet te twijfelen.

Reeds had graaf Stounton de sleutel in het slot gestoken, na de letterschijf op de goede combinatie te hebben gesteld en aan de knop trok hij, niet zonder enige moeite wegens de zuiging, de zware deur naar zich toe.

Sullivan had het stalen kistje behulpzaam van de gravin aangenomen, en plaatste het nu op de bovenste plank, waar nog een weinig ruimte was.

— Bergt gij nog andere kostbaarheden in deze kast, ik bedoel natuurlijk behalve uw geld ? zo wendde Deebes zich vragend tot de graaf.

— Nooit ! Alleen op dit ogenblik staat er een kistje van mijn vrouw, hetwelk de juwelen bevat, die zij bij kleine partijen draagt.

De Earl of Stounton had op het ebbenhouten kistje gewezen, en Deebes nam het van de plank, teneinde het snijwerk te bewonderen.

Hij draaide het kistje om en om, mompelde toen vol bewondering :

— Een buitengewoon fraai kistje, mylady ! Italiaans houtsnijwerk uit het begin van de zestiende eeuw.

— Stelt gij belang in dergelijke dingen, mijnheer Deebes ? vroeg de gravin lachend. Wacht, dan zal ik u ook de binnenzijde laten zien, die met een zeer fraai paneeltje beschilderd is, naar men zegt van Titiaan.

Reeds had zij het kistje van de detective overgenomen, en plaatste het nu op de kleine ronde tafel.

Zij stak de sleutel in het slot, sloeg het deksel terug, wierp een blik in het kistje, en slaakte een luide gil, terwijl zij met doodsbleek gelaat terugdeinsde.

— Wat is er, mylady ? vroeg Sullivan, terwijl hij verschrikt op haar toetrad.

— Bestolen ! riep de gravin op hese toon. Mijn juwelen zijn gestolen.

— Maar het kistje rammelde, toen ik het heen en weer bewoog, merkte Sullivan op, zeer opgewonden voor zijn doen.

— Weet gij wat er rammelde ? riep de gravin op wanhopige, snijdende toon, een paar geldstukken, spijkers en stukjes glas.

Deebes trad naderbij en wierp een blik in het kistje.

Zijn gelaat had een ernstige uitdrukking gekregen.

Hij nam het kistje op, overtuigde zich dat de inhoud inderdaad alleen bestond uit de voorwerpen, welke de gravin had opgesomd, en tevens dat het fijne paneeltje zorgvuldig beschermd was door een stukje carton, dat in het deksel was geklemd, tussen de opstaande randen daarvan.

Nu barstte de Earl of Stounton uit :

— Wat moet dat betekenen ? Hoe is zo iets mogelijk ? We zullen hier toch niet met een grap te doen hebben ?

— Indien het een grap is, mylord, dan is het een heel eigenaardige en ook een heel kostbare, zei Sullivan op ernstige toon.

Deebes had het kistje van zijn inhoud geledigd, en vroeg nu :

— Gij herkent dit kistje natuurlijk als uw eigendom, mylady ?

— Het is sedert mijn meisjesjaren in mijn bezit geweest, mijnheer Deebes ! antwoordde de gravin, die van verontwaardiging bijna niet kon spreken.

— Hebt gij zelf dit carton in het deksel gemaakt ?

— Ik zie het vandaag voor het eerst.

— Dan heeft de dief het er in gebracht, zeker een kunstzinnig man, die bevreesd was, dat men het kistje misschien om zou keren, waardoor de spijkers en glasscherven dan het prachtige miniatuurtje zouden beschadigen. Voor de duivel... ik vraag excuus, mylady,... dat riekt naar... iemand van mijn kennissen.

De ogen van de detective hadden een staalharde glans gekregen, en zijn klei-

ne witte tanden glinsterden als die van een wolf tussen zijn strakke lippen.

Hij geleidde de gravin naar een stoel, en vroeg op korte, zakelijke toon :

— Waar staat het kistje gewoonlijk ?

— In de secretaire van mijn boudoir, antwoordde de gravin.

— Heeft het ooit in deze brandkast gestaan ?

— Nooit, voor zover ik mij kan herinneren.

— Wanneer stond het nog in uw secretaire ?

— Gisternamiddag om vijf uur.

— Wat bewoog u, het kistje, tegen de gewoonte in, in de brandkast van mijnheer uw echtgenoot te plaatsen ?

— Dat deed ik op raad van Miss Campbell.

— Van Miss Campbell, herhaalde Deebes langzaam. Bracht gij het zelf hierheen ?

— Neen, dat deed zij.

Deebes wendde zich nu tot de graaf, en vervolgde :

— Waart gij in het vertrek, mylord, toen Miss Campbell het kistje bracht ?

— Ja.

— Wat zei zij ?

— Zij vroeg namens mijn vrouw verlof, het kistje hier tijdelijk in mijn brandkast te sluiten, zij gaf te verstaan, dat mijn vrouw bevreesd was voor Raffles.

— Is dat zo ? wendde de detective zich weer tot de oude dame.

— Zeker ! Miss Campbell had mij bang gemaakt.

— Wanneer hebt gij u het laatst overtuigd van de inhoud van het kistje ?

De gravin dacht even na, en antwoordde toen :

— Ik heb ze twaalf dagen geleden voor het laatst gedragen, en er sindsdien niet meer naar omgekeken.

— Ik zou gaarna Miss Campbell zelve dadelijk willen spreken, mylady. Zij is toch hier ?

— Neen, mijnheer Deebes. Uw collega is op dit oogenblik niet hier in huis.

— Niet hier ? herhaalde Deebes, en zijn wenkbrauwen fronsten zich, waar is zij dan ?

— Zij is op onderzoek uit ! Maar waar zijn mijn hersens toch ? riep de gravin op klagende toon. Zij heeft een briefje voor u achter gelaten, en mij verzocht, u dat onmiddellijk ter hand te stellen, zodra gij zoudt zijn aangekomen. Ik zal het dadelijk laten halen.

De gravin stond op en liep snel het vertrek uit.

Sullivan had het kistje weer ter hand genomen en wendde zich nu op zachte toon tot Deebes, met de opmerking :

— Aan het slot valt niets bijzonders te zien. Zou het met de sleutel zijn open gemaakt, die er op past ?

In plaats van aanstonds te antwoorden, nam Deebes het kistje van hem aan, haalde een sterk vergrotende lens te voorschijn, bekeek met grote aandacht het slot, en antwoordde ten slotte op stellige toon :

— Open gemaakt met een zeer fijn lopertje ! Op de pen voor de sleutel zijn kleine, dwarse krasjes te zien. Ik vind ook enige sporen van vaseline. In ieder geval is er geen sprake van forcing van het slot !

— Wat denk je er van, Deebes ?

De detective haalde de schouders op, en bromde :

— Ik kan nog niet zeggen, wat ik er van denk. De oplossing van de zaak wordt er niet gemakkelijker op, nu de gravin twaalf dagen geleden het kistje voor het laatst in handen heeft gehad. Het is nu onmogelijk met zekerheid te zeggen, wanneer de diefstal heeft plaats gehad.

Op dit oogenblik trad de gravin weer binnen.

Zij had een briefje in de hand, dat zij Deebes overhandigde.

Deze scheurde snel de enveloppe open, ontvouwde het briefje, en las half luid :

Waarde Collega,

Ik vrees, dat er hier in huis reeds verkeerde dingen zijn gebeurd. Ik heb enig spoor ontdekt van R. Op dit oogenblik volg ik het. Ik hoop goed nieuws te kunnen brengen als ik terugkeer. In ieder geval ben ik weer terug vóór de avond van het tuinfeest.

Conny Campbell.

HOOFDSTUK VI

DE GELEDEREN DUNNEN

Deebs liet het briefje langzaam zakken, dacht na, hief opnieuw het briefje naar zijn ogen op, schudde het hoofd, mompelde iets, dat niemand verstond op Sullivan na, en deze had er een eed op durven doen, dat het zeer veel geleek op een kernachtige, Londense vloek.

Daarop vouwde Deebs het briefje samen, stak het in zijn zak, wendde zich tot Sullivan, en zei op zachte toon:

— Ik ga er op uit, Sullivan! Blijf jij hier en houd een oogje in het zeil! Er gebeuren hier vreemde dingen, ik geloof waarlijk, dat Raffles al aan het werk is.

— Wat wil je dan doen?

— De gehele omgeving afzoeken! Onze auto wacht nog buiten op ons. Ik spring er in, en ga informeren, of hier in de laatste tijd verdachte vreemdelingen gezien zijn. Misschien ontmoet ik Conny Campbell wel, en kan zij mij nadere inlichtingen geven, maar het zou mij verbazen als ik haar vond.

— Hoezo? vroeg Sullivan verwonderd.

Deebs bracht zijn mond dicht bij het oor van zijn collega en fluisterde hem iets in, hetgeen Sullivan zichtbaar deed ontstellen.

Hij wist zich echter meesterlijk te beheersen, en wendde zich tot de gravin, die radeloos heen en weer liep, met de woorden:

— Houdt u maar kalm, mylady! Ik blijf bij u, wij zullen de dief wel vinden.

Hij overtuigde zich, dat het kistje met de familiejuwelen in de brandkast stond, en duwde zelf de deur dicht,

Intussen had Deebs het vertrek reeds verlaten.

Hij snelde de brede oprijlaan af, en ging het hek uit.

De auto wachtte hem aan de kant van de weg.

Tegen de stenen pilaar van het hek geleund, stond een haveloze bedelaar, een grijsaard met roodomrande ogen, bevende lippen, een toonbeeld van verval en ouderdom.

Hij stak zwiingend de hand uit, toen Deebs voorbij ging, deze stak zijn hand in zijn broekzak, haalde er een zilverstukje uit, en wilde dit in de uitgestoken hand werpen.

Maar op hetzelfde ogenblik voelde hij vijf sterke vingers zijn pols omklemmen, terwijl de loop van een revolver hem in de ribben werd gedrukt.

Met een kreet van woede kwam de detective tot de overtuiging, dat hij in een val was gelopen, want de man achter het stuurwiel van zijn auto bleef kalm toezien, en dacht er klaarblijkelijk niet aan hem ter hulp te snellen.

Een enkele blik was dan ook voor hem voldoende, om hem te doen zien, dat die man niet zijn eigen chauffeur was.

Hij poogde zijn rechterhand los te trekken, maar hij had evengoed kunnen trachten zich te bevrijden van een paar sterke boeien.

En reeds klonk de stem van de gewaande bedelaar, die op dreigende toon zei:

— Ik zou u aanraden om u niet te verweren, mijnheer Deebs, het zou niet mijn schuld zijn, als mijn revolver af-

ging. Mag ik u verzoeken in de auto plaats te nemen.

— Wat hebt gij met mij voor?

— Dat zult gij wel zien, als het zover is.

Steeds stevig vastgehouden door de bedelaar legde Deeks, de wel inzag, dat tegenstand nutteloos zou zijn, de weinige schreden af, die hem van de auto scheidde.

Het was een ruime Amerikaanse wagen, en pas toen Deeks instapte, zag hij, dat er reeds iemand inzat, een jonge vrouw, als kamenier gekleed, met een mantel om, die echter op dat ogenblik openhing.

— Mag ik u voorstellen aan Miss Conny Campbell? vroeg de bedelaar op hoffelijke toon. Gij herkent haar zeker niet? Dat is geen wonder, zij is sedert gisteravond verbazend veranderd. En nu, mijnheer Deeks, geen beweging, het is voor uw bestwil! Overigens, gij zult er spoedig niet meer toe bij, machte zijn.

Op hetzelfde ogenblik voelde de detective een zeer lichte prik in de hand, welke door die van de ander werd vastgeklemd, en hij begreep aanstonds, dat hij in deze zaak geen rol meer zou spelen...

Hij was reeds zo lange jaren ervaren in zijn vak, dat hij dadelijk inzag, wat er met hem geschied was; zijn tegenstander had hem met een of ander spits voorwerp bedwelmende stof in zijn bloed gespoten, en het zou zeker niet lang duren, of hij zou bewusteloos wezen.

Hij maakte zich echter volstrekt niet ongerust, al kon hij een gevoel van woede en teleurstelling niet onderdrukken, want instinctmatig had hij dadelijk begrepen, met wie hij te doen had.

Hij keek de zogenaamde bedelaar met een zuurzoet glimlachje aan, en zei op half luide toon:

— Ik heb waarschijnlijk het genoeg, John Raffles tegenover mij te zien?

— Ik weet niet, of het een genoeg is, mijnheer Deeks, maar ik ben inderdaar Raffles! antwoordde de Grote On-

bekende met een kleine buiging van het hoofd.

— Laat mij u dan mijn compliment mogen maken over uw voortreffelijke vermommen, hernam Deeks vol bewondering.

— Merci, mijnheer Deeks.

— Ik heb zoeven pijn gevoeld in mijn hand, ik veronderstel, dat gij mij een kleine injectie heb toegediend?

— Zo is het, mijnheer Deeks. Neem het mij niet kwalijk, ik was ertoe verplicht. Met tegenstanders als gij zijt, moet men nu eenmaal paardemiddelen toepassen. Gij zult binnen tien minuten bewusteloos zijn, maar ik geef er u mijn woord van eer op, dat het middel, dat ik u heb toegediend, volkomen ongevaarlijk is.

— Daarvan ben ik overtuigd, hernam Deeks, maar wij zijn vijanden, wij bestrijden elkaar met alle middelen, maar ik moet het u ter ere nageven: gij zijt een gentleman.

— Dank u, zei Raffles eenvoudig.

— Mag ik weten, waarheen gij mij brengt?

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer Deeks, maar dat kan ik tot mijn spijt niet meedelen.

— Dan dring ik er niet verder op aan. Maar wilt u mij tenminste niet zeggen, op welke wonderbaarlijke wijze gij te weten zijt gekomen, wat wij van plan waren, en wat gij met Miss Campbell gedaan hebt?

— Waarde heer Deeks, begon Raffles glimlachend, Scotland Yard heeft vele geheimen, die ik beter schijn te kennen, dan gij. Er komen vele telefoondraden boven het dak te samen, er zijn schoorstenen, ventilators, kortom vele verbindingen met de buitenwereld, en een man als ik, moet daarvan gebruik maken en hij doet het ook! Wij waren zeer nauwkeurig op de hoogte van het vertrek van Miss Campbell, en zo viel het ons niet moeilijk onze maatregelen te nemen. De trein, op weg van Londen naar Southminster, houdt op verscheiden plaatsen stil, en een gefingeerd telegram, door Joe Deeks on-

dertekend, was voldoende, om uw collega te bewegen, aan een van die stations uit te stappen. Het overige had weinig om het lijf. Wij hebben haar, zelfs zonder dat zij er iets van bewust was, hetzelfde zilverovende middel toegediend als u, en op dit ogenblik bevindt zij zich gezond en wel, maar aanzienlijk belemmerd in haar bewegingen, in een mijner huizen, ik kan u natuurlijk niet zeggen waar, zij weet 't zelf trouwens ook niet, en zij zal het ook nooit weten! Heb ik aan uw nieuwsgierigheid voldaan?

— Volkomen, Raffles, antwoordde Joe Deebes, en hij streek met een vage beweging de hand over het voorhoofd.

Een flauwe glimlach krulde zijn lippen, toen hij er aan toevoegde :

— Uw middeltje begint al te werken, ik geloof niet, dat ik nog in staat ben een blaadje sigarettenpapier van mijn lippen weg te blazen. Maar zeg mij nog eerst, gelooft u werkelijk, dat gij de Stounton juwelen in handen kan krijgen, al hebt gij mij en Miss Campbell buiten gevecht gesteld?

— Ik ben er van overtuigd, mijnheer Deebes, antwoordde Raffles kalm. Mijnheer Sullivan zal dezelfde weg opgaan als gij, en al onderschat ik de bekwaamheden van de heren Dave en Hunter geenszins, zij kunnen toch niet in uw schaduw staan, en ik vrees hen niet.

— Maar de juwelen zullen de brandkast niet verlaten, riep Deebes.

— Pardon, eens moeten zij ze wel verlaten, op het ogenblik dat de gravin ze zal aandoen.

— En denkt gij, dat de gravin niet bevreesd zal worden door mijn wegblijven en dat van Sullivan? vroeg Deebes.

— O, wij zullen haar wel gerust weten te stellen, antwoordde Raffles.

— Dan... dan..., stotterde Deebes.

— Het is afgelopen! Hij zal niet meer tot bewustzijn komen. Rijdt wat je rijden kunt, James!

Deze woorden waren gericht tot de chauffeur.

De streek had waarlijk niet beter uitgezocht kunnen worden voor de gevaarlijke onderneming, welke Raffles op touw had gezet.

Niemand zag dan ook, hoe Deebes uit de auto werd getild en door de reusachtige chauffeur als een kind het huis werd binnen gedragen.

Daar werd Deebes naar een kelder gebracht, die lucht en licht ontving door een klein raampje, nauwelijks een hand breed, en neergelegd op een soort veldbed, dat hem daar reeds scheen te wachten.

Zodra dit gedaan was, werd de zware deur van de kelder gesloten, en de drie mannen vertrokken weer zoals zij gekomen waren.

— Wat denk je met Sullivan te doen? vroeg Brand, nadat hij naast Raffles die zijn vermomming had afgeworpen, in de auto zat.

Raffles dacht even na, en antwoordde toen :

— Ik heb zoeven mijn holle ring onderzocht, waarin zich het bedwelmend vocht bevindt; hij is geheel ledig, en ik kan dezelfde truc niet nogmaals toepassen. Ik heb wel andere bedwelmende middelen bij mij, maar die moeten in de maag worden gebracht en ik weet niet goed, hoe ik het zou moeten aanleggen, om met James Sullivan aan tafel te zitten.

— Ik geloof dat ik het al gevonden heb! Als wij Sullivan maar eerst van « Primose Hall » kunnen weglokken, dan kan de rest niet moeilijk zijn.

Hij stond op, en riep Henderson toe :

— Rijdt dadelijk naar Southminster, James!

Henderson sloeg de eerste de beste weg in, en kwam zo op de grote weg naar Londen.

Een uur later reed de auto het kleine stadje binnen.

Raffles ging aanstonds naar het telegraafkantoor, en verzond aan Sullivan een telegram van de volgende inhoud :

Miss Campbell hier. Wij zijn R. op het spoor. Kom dadelijk naar Southminster, en begeef u naar het Hotel «De Rode Leeuw». Vraag daar een zekere Brown te spreken: dat ben ik. Ik wacht je op kamer 13. R. is in de buurt. Spoed gewenst.

Joe Deebs

Dit telegram werd omstreeks zeven uur in de avond verzonden.

Dadelijk daarna begaf Raffles zich naar het hotel «De rode Leeuw», en deelde de gerant mede, dat hij de detective Joe Deebs was, en dat er over een uur ongeveer iemand zou komen, die naar een zekere Brown zou vragen, en die men dadelijk naar kamer 13 moest voeren.

Er was ternauwernood een uur verstreken, of een kellner melde iemand aan.

— Laat mijnheer dadelijk binnen, en breng spoedig het bestelde diner.

Raffles trad haastig op hem toe, sloot de deur, en zei op gejaagde toon, terwijl hij op voortreffelijke wijze de stem van Deebs nabootste:

— Ik geloof dat wij nu eindelijk op een spoor zijn, Sullivan.

— Waar is Conny Campbell?

— Zij komt over een kwartier hier.

— Is Raffles hier?

— Ja, in Southminster.

— Sterker nog, hij is op het ogenblik in dit hotel.

— Is hij hier, op het ogenblik, dat wij met elkander praten?

— Op hetzelfde ogenblik, Sullivan! antwoordde Raffles met een verborgen glimlach. Maar stil, daar is de kellner met het diner, wij zullen vlug eten,

want er zal heel wat van onze krachten geveerd worden.

De kellner zette de maaltijd gereed, en toen hij vertrokken was, haalde Raffles een klein briefje te voorschijn, gaf dit aan Sullivan en zei:

— Lees dat eens.

De detective trachtte het briefje te ontcijferen.

Van dit ogenblik maakte Raffles handig gebruik, door snel een weinig poeder te storten in het bord soep.

Daarop nam hij voor zijn eigen bord plaats, en riep vrolijk uit:

— Je kunt het zeker niet ontcijferen, hé? Ga zitten, dan zal ik zeggen wat er op staat, maar eerst onze soep, vóór ze koud wordt.

Maar hij had het bord nog niet half leeg, of hij bracht met een plotseling gebaar de linkerhand naar het voorhoofd en gleed het volgende ogenblik bewusteloos tegen de rug van zijn stoel.

Raffles stond aanstonds op, tilde Sullivan van zijn stoel en legde hem op de sofa, nam hem alle papieren af, waaruit zijn naam zou kunnen blijken, ook het telegram, dat hij hem zelf gezonden had, en verliet toen ijlings het vertrek. Hij slaagde er in het hotel ongezien te verlaten, en vond op een paar passen afstand zijn auto gereed staan.

Hij nam naast Brand plaats, die nog altijd het kamenieruniform droeg, verborgen onder de lange mantel, en zei met een tevreden glimlachje;

— Het is gelukt, mijn jongen, zoals je ziet, beginnen de gelederen van onze tegenstanders te dunnen.

HOOFDSTUK VII

OP HET NIPPERTJE

De volgende avond om acht uur begonnen de gasten toe te stromen.

Een deel van het park was prachtig verlicht met duizenden gekleurde elektrische lampjes.

Gravin Stounton was in een zeer geprikkelde stemming, want zij begreep volstrekt niets van het wegblijven van Deebes en Sullivan.

Wat de zogenaamde Conny Campbell betreft, wij was diezelfde middag teruggekeerd, zeer vermoeid, en ook een weinig moedeloos, met de mededeling, dat zij Deebes gesproken had, en dat deze nog altijd Raffles achterna zat, maar haar bevolen had, naar het buiten te keren, en met Hunter en Dave een oogje in het zeil te houden.

Door handige vragen te stellen, had Brand spoedig ontdekt, dat Sullivan bij de ontvangst van het telegram niets anders gezegd had, dan dat Deebes in Southminster was, en hem bij zich ontboden had.

Dat was een gelukkige omstandigheid, want nu behoefde Brand niet te verklaren, hoe het kwam, dat ook Sullivan niet teruggekeerd was.

Wat de gestolen diamanten uit het ebbenhouten kistje betreft, Brand was niet weinig geschrokken, toen hij de ontijdige ontdekking van die roof vernam, maar hij had zich onmiddellijk hersteld, toen men hem mededeelde, dat de gravin in twaalf dagen het kistje niet had aangeraakt. Dat was in ieder geval voldoende reden, om zich niet al te ongerust te maken.

Hij merkte trouwens spoedig genoeg aan de houding van gravin Stounton,

dat deze de gewaande vrouwelijke detective geen seconde verdacht.

Hij kon zich echter niet goed begrijpen, wat er bij Deebes had moeten omgaan, toen deze hoorde van de diefstal.

Er was die avond vroeg gedineerd, en dadelijk daarna hadden alle leden der familie zich naar hun respectievelijke slaapkamers begeven, teneinde zich daar voor het feest te kleden.

Brand had veel moeite gedaan, vóór die tijd de sleutel van de brandkast te bemachtigen, maar het was hem niet mogen gelukken. De oude graaf bleek lang geen sufferd te zijn, en hij bewaakte de kast met Argusogen; hij scheen de sleutel voortdurend in zijn broekzak omklemd te houden.

De gasten hadden elkaar de loef trachten af te steken, wat pracht en rijkdom van hun costuums betreft; op de grote vijver zouden verlichte gondels drijven, bemand met jonge lieden, die liederen bij de gitaar zouden zingen; er zouden verschillende dansen worden uitgevoerd op het grote grasperk voor het terras, en de avond zou bekroond worden met een groot souper, onder de eeuwenoude bomen.

Om zeven uur stond de oude gravin van tafel op, begaf zich naar haar boudoir, en schelde om haar kamenier. De afspraak was gemaakt, dat de juwelen slechts in tegenwoordigheid van de twee detectives en van een zestal in allerijl ontboden rechercheurs, die met twintig politie-agenten in burgerkleding de bewakingsdienst zouden uitoefenen, uit de brandkast zouden wor-

den genomen, en aan de oude ter hand worden gesteld.

Van dat ogenblik af, zo had men besloten, zouden de beide detectives, die met dat doel als negerslaven waren vermomd, geen ogenblik van haar zijde wijken en in hun wijde broekzakken zouden zij ieder een revolver meevoeren.

Om kwart over zeven betrad de gravin haar boudoir, en even later verscheen Brand om haar behulpzaam te zijn bij het kleden...

Een half uur later drukte hij op de elektrische belknop naast de deur ten bewijze, dat mevrouw de gravin met de costumering gereed was.

De detectives, met hun gepotlode gezichten, in prachtige wijde broeken, een fez met kwast op het hoofd, en grote ringen in de oren, begaven zich dadelijk naar de studeerkamer van de graaf, die daar reeds als Romeins keizer troonde, met zijn sleutelbos in de hand, waar zich ook reeds de zes rechercheurs bevonden.

Zij zagen, hoe de graaf, wiens handen ondanks alles een weinig beefden, de brandkast opende, en het kistje met de familiejuwelen er uit nam. De graaf opende het kistje, overtuigde zich dat alle kostbaarheden aanwezig waren, sloot het weer, greep het stevig vast, en verliet nu het vertrek, omstuwde door de acht politieagenten.

Zo besteeg de kleine optocht de brede trap, en begaven zich naar het boudoir der gravin.

De gravin stond, geheel gekleed, het gelaat half door de doorzichtige sluijer der Turkse vrouwen bedekt, voor de grote spiegel, heupwiegend en zich zelve vol ijdelheid bekijkend.

En terwijl de politieagenten allen zwijgend toekeken, werden al die schatten aan het lichaam van de oude dame gehangen, de diadeem, de oorhangers, de broche, de armbanden, alles.

De gravin wierp nog een laatste blik in de spiegel en verliet het vertrek, op de voet gevolgd door de neger-detectives, terwijl de zes rechercheurs op enige afstand achterna kwamen.

Wat Charles Brand betreft, hij begon de kleren van de gravin weg te bergen.

De gravin werd, toen zij boven op het terras verscheen, met een luide kreet van bewondering door de honderden gasten ontvangen, die reeds aanwezig waren.

Het feest nam een aanvang en men vermaakte zich voortreffelijk.

Het feest kon ongeveer een half uur aan de gang zijn, toen er plotseling dicht bij het hek een luid rumoer ontstond. Een man snelde op de gravin toe en bleef hijgend voor haar stil staan, met gescheurde kleren en een schram over het gelaat. Het was Joe Deeks.

— Gelukkig, dat ik nog bijtijds kom, mylady. Ik zou u aanraden, de grootste voorzichtigheid in acht te nemen; Raffles moet hier in de buurt zijn. Hij heeft mij in een valstrik gelokt. Hij stak mij met een kleine injectie-naald in de hand en als ik niet de tegenwoordigheid van geest had gehad, dadelijk de wonde zoveel mogelijk uit te knijpen en uit te zuigen, dan zou ik nog veel langer bewusteloos gebleven zijn. Hij sloot mij op in een kelder, bond mij, maar ik wist mij te bevrijden en moest toen eerst nog de opening van het kleine venster van mijn gevangenis uitbreken, vóór ik kon ontsnappen. Maar als gij thans mijn raad wilt opvolgen, leg dan nu aanstond de juwelen af en laat uw echtgenoot ze weer in de brandkast sluiten. Zekerheid gaat boven alles.

Deeks' blik bleef strak gevestigd op de hand van de gravin.

De Countess of Stounton was verre van schoon, maar zij had één ding waarop zij trots kon zijn en dat waren haar buitengewoon kleine handen, die ook aanstonds aan Deeks waren opgevallen.

De hand echter, welke de gravin daar afwerend hield opgeheven, was een gespierde, flinke mannenhand. Er liep een rilling over het gelaat van de detective, maar die rilling was gezien.

Raffles, want hij was het inderdaad, bemerkte dat zijn vermomming door-

zien was en hij was er de man niet naar lang te treuzelen. Hij gaf Deebes een geweldige duw tegen de borst, zodat de detective ondersteboven rolde, tilde zonder zich te generen zijn rokken tot boven zijn middel op, zodat een paar mannenbenen in broekspijpen te zien kwamen en ijde met verbazende snelheid, sneller dan een hert, over het gras, naar dat gedeelte van het park, dat zich achter het huis uitstreckte, terwijl hij een schelle doordringende kreet liet horen, die op verre afstand moest vernomen worden.

Stom verbaasd hadden de beide neger-slaven toegekeken en hadden een paar kostbare seconden verloren laten gaan.

Zij trokken hun revolvers, en vuurden tegelijkertijd, vuurden het gehele magazijn ledig, en kwamen toen pas tot de ontdekking, dat zij losse patronen hadden verschoten.

Een ontzettend tumult ontstond. Iedereen wilde aan de achtervolging deelnemen, men liep elkaar in de weg, Arthur Stounton bleef met zijn lange allonge-pruik in het struikgewas haken, een andere gast verstukte zijn enkel, alles wat benen had, ijde de vluchteling na.

Nogmaals liet Raffles de schelle kreet horen, en op dezelfde plek, waar de beide mannen twee dagen te voren hun samenkomst hadden gehad, voegde Brand, die zijn vrouwenkleden had afgeworpen, zich bij hem.

Als hazen ijlden zij verder, en tien minuten later hadden zij de rand van de klippen bereikt. Maar reeds tierde dicht achter hen de menigte gasten, aangevoerd door Deebes, die zich snel van de schok hersteld had. Beneden beukten de golven tegen de rotsen, de vloed was op zijn hoogst.

En reeds slaakte Deebes een juichkreet, daar de vluchtelingen naar zijn mening waren ingesloten, toen hij de twee stoutmoedige mannen een soort landtong zag opijlen, daar, waar de oever het laagst was.

...En hij uitte een kreet van woede en teleurstelling, toen hij hen met een koene sprong, van een hoogte van minstens twaalf meter, in zee zag duiken.

Hij vloog, door een aantal gasten gevolgd, op de plek toe, waar hij Raffles en zijn helper voor het laatst gezien had, en slechts op een kabellengte van de kust leek een zwart lichaam op de golven te drijven...

Deebes voelde, dat het de geheimzinnige duikboot moest zijn, welke zoeven de beide rovers veilig aan boord had opgenomen...

Een ogenblik later was er ook van dit zwarte ding in de heersende duisternis niets meer te zien.

Voor de zoveelste maal had de bekwame detective wederom het onderspit moeten delven...

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Een voordelig zaakje

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

- Te bestellen bij de Uitgeverij «In den Ouden Windmolen», Maastrichterstr., 19, Hasselt
<p>2006. — Een droeve Huwelijksdag
 2007. — De Wraak der K. K. K.
 2008. — Twee Doodsvijanden
 2009. — De Meester herleeft
 2010. — De Bende v.d. G. Sleutel in de val
 2011. — Raffles en Amor
 2012. — Nicholson juicht te vroeg
 2013. — De Broeder van Nicholson
 2014. — Avontuur in België
 2015. — De Moord in Kamer 13
 2016. — Aan de Marteldood ontsnapt
 2020. — Bloed en Goud
 2021. — De buitenste Duisternis
 2022. — De Waanzinnige
 2023. — De gestolen claim
 2024. — De Bergduivel
 2027. — Het Geheime Document
 2028. — De Redding van «Goudhaar»
 2029. — «Goudhaar»
 2030. — De Smokkelkoningin
 2031. — De Misdaad in de trein
 2032. — De Revue-Girl
 2033. — Professor Shirley
 2034. — De Kit van Wong Li
 2035. — De Gewaande Radjah
 2036. — De Geheimzinnige Tempelstad
 2037. — De Duivels van de Gele Zee
 2038. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi
 2039. — Vijftig tegen één
 2040. — Ilona, de avonturierster
 2041. — De Kelder des Doods
 2042. — De onverwachte terugkeer
 2043. — Rode Bill krijgt een lesje
 2045. — Zwarte Anna
 2046. — Het Juweel van Prins Omar
 2047. — Gevaarlijk spel
 2048. — Het Goud van de Metropolitanbank
 2049. — De Bende van Myra Bonati
 2050. — Merry-Kid de verklapper
 2051. — Het Verlaten Slot
 2052. — De Riolen van Parijs
 2053. — Rovers en Verraders
 2054. — Een documentenjacht
 2055. — De Verijdelde Ontvoering
 2056. — Liefde, Paarden en Bandieten
 2057. — Een Mislukte Samenzwering
 2058. — De Kooi des Doods
 2059. — Jacht op Fortuin
 2060. — De Gouden Wisselbeker
 2061. — Een Fatale Vrouw
 2062. — Een moderne Blauwbaard
 2063. — Een Geheimzinnige Moord
 2064. — Een Spaans Drama
 2065. — Een merkwaardige diefstal
 2066. — Spoken op Marshy Manor
 2067. — Chantage en Hypnose
 2068. — De Lokstem van het Goud
 2069. — Het Geheim van de Boekenkist
 2070. — Het Revolutie Complot
 2071. — Het Verlaten Huis
 2072. — Het Spel met de Dood
 2073. — Het Verstoorde Feest
 2074. — Russisch Goud
 2075. — Een Moderne Robinson
 2076. — De Moord in Fenchurch Street
 2077. — Het Vioolwonder
 2078. — De Raadselachtige Moord
 2079. — Een Avontuur in China
 2080. — De Verborgen Schat
 2081. — De Chinese Schatkamer
 2082. — De Bende van de Gouden Ster
 2083. — Sensatie in de Opera
 2084. — De Folterkelder
 2085. — De Bedrieger bedrogen
 2086. — De Geheimen van Parijs</p> | <p>2087. — Speelzucht en Misdaad
 2088. — De Diamanten Spin
 2089. — Een duivelse Uitvinding
 2090. — Parijse Autobandieten
 2091. — Het Trio Desmond
 2092. — Een Sensationele Bokswedstrijd
 2093. — Als het Goud lokt
 2094. — Sneeuw, Goud en Bandieten
 2095. — Wie was de Derde Man?
 2096. — Het Kostbare Fabrieksgeheim
 2097. — De Ontvoerde Diplomaat
 2098. — Rumor om de Derby
 2099. — Gevaren van de Wereldstad
 2100. — Moderne Piraten
 2101. — Het Filmkasteel
 2102. — Het lijk in het Spoorwegdepôt
 2103. — Een Onderaards Drama
 2104. — De Verzonken Metropolis
 2105. — De Vreemde Chauffeur
 2106. — De Moord in het Cabaret
 2107. — De Negende Steen
 2108. — Onraad in Hollywood
 2109. — Ossenkop; gang 5
 2110. — De Bende van de «De Ratten»
 2111. — Het Avontuur in Hollywood
 2112. — De Bende van de Gouden Spin
 2113. — Irma Sandrina
 2114. — In de val gelokt
 2115. — Om een kwart miljoen dollars
 2116. — De Giftgas-centrale
 2117. — Een mislukte ontvoering
 2118. — De Verdwenen Kleindochter
 2119. — Helicopter-bandiet
 2120. — De Verraderlijke Huisknecht
 2121. — Vrouwelijk Lokaas
 2122. — Het Drama op de Brooklyn Bridge
 2123. — In het Hol van de Leeuw
 2124. — Een Patient verdween
 2125. — De Geheimzinnige Liftkoker
 2126. — De pseudo uitvinder
 2127. — De Zwarte Kaper
 2128. — Moderne Schatgravers
 2129. — Liefde en Kunst
 2130. — De Moord in Kew Gardens
 2131. — De Tijdbom
 2132. — Antiquiteiten en Liefde
 2133. — De Verijdelde Ontvoering
 2134. — Drie Hotelratten
 2135. — Het Nieuwe Bendevoofd
 2136. — De Bloedraad
 2137. — Een merkwaardig Duel
 2138. — Giftgasbandieten
 2139. — Een wanhopige ontsnapping
 2140. — De Erfenis der Caraïben
 2141. — Het Drama in Cromwell Street
 2142. — Het einde van een schurk
 2143. — In het barre Noorden
 2144. — Misdadige Onschuld
 2145. — De Duivel in de Vrouw
 2146. — Het Spook van Sèvres
 2147. — De Dubbelganger
 2148. — Onraad op Drummond Hall
 2149. — Amor en Juwelen
 2150. — Het geheim van de Grot
 2151. — Bernadette's Geheim
 2152. — Diamanten en Liefde
 2153. — Goud onder de Golven
 2154. — Het Geheim van de Grafkelder
 2155. — De Vrouw in het rood
 2156. — Het debuut van Conny Campbel</p> |
|--|--|
- IN VOORBEREIDING :**
2157. — Een voordelig zaakje	
2158. — Een duivels complot	

